

ΣΟΦΟΚΛΗ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗ
ΚΑΙ
ΜΙΧΑΗΛ ΚΟΥΝΕΛΑΚΗ

ΣΑΛΟΝΙ

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ

ΣΤΑΜΠΟΥΛ

1915

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ

ΤΥΠΟ-ΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Α. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ

Γαλατᾶ, ὁδὸς Βοΐβοδα, ἀριθ. 98

ΣΤΑΜΠΟΥΛ

ΣΠΕΥΣΑΤΕ! ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ!

Εἰς τὸ ἀρχαῖον κατάστημα

« *Ancienne Librairie des Écoles* »

τοῦ κ. ΔΡΑΓΑΤΣΗ θὰ εὑρετε μὲ πλέον ἢ συγκαταβατικὰς τιμὰς
πλοῦτιον πρωτοφανῆ ἀριστουργημάτων, καλλιτεχνικῶς δεδεμένων,
τῶν καλλιτέρων Γάλλων καὶ λοιπῶν ξένων συγγραφέων.

Σπεύσατε πρὶν ἐξαντληθῶν.

Εἰς τὴν « *Ancienne Librairie des Écoles* » θὰ
εὑρετε ἐπίσης τοὺς τελειότερους χάρτας τῆς Εὐρώπης καὶ ὄλων
τῶν πολεμικῶν θεάτρων, καθὼς καὶ πάντα τὰ Ἑλληνικὰ βιβλία
διὰ τοὺς μαθητὰς.

Διεύθυνσις : *Ancienne Librairie des Écoles*, Βέηογλου
Πλατεῖα Τοῦνελ 525 παρὰ τὸ κρεοπωλεῖον.

5217

ΣΟΦΟΚΛΗ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗ
ΚΑΙ
ΜΙΧΑΗΛ ΚΟΥΝΕΛΑΚΗ

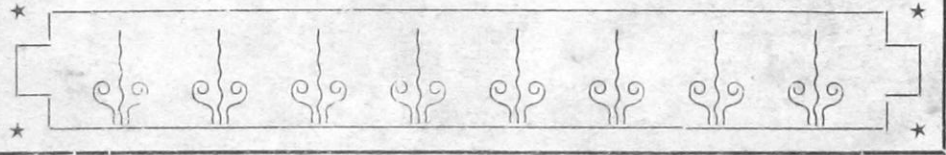
ΣΑΛΟΝΙ
ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ

ΣΤΑΜΠΟΥΛ

1915

ΤΥΠΟΣ Α. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ

Η ΒΕΡΓΕΤΑ

Βκείνη, ἡ Μαίρη, γλυκειά, χαριτωμένη, εὐαίσθητη, μικρούλα, τρελλή γιὰ λοῦσα, μὲ γαλλικὰ, μὲ πιάνο καὶ μὲ προῖκα εἰς μετρητά. Ἐνῶ ἐκεῖνος, ὁ Τζούρος ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ἄσχημος, σαρανιάρης, χονδροκομμένος, φιλάργυρος πρὸ πάντων, χωρὶς χιῆς, χωρὶς μόρφωσι, χωρὶς γλώσσες, εἶχε ὅμως παράδες καὶ αὐτὸς, ἦταν ὁ μόνος λόγος ποῦ ὁ πατέρας τῆς Μαίρης ἀνάγκασε τὴν κόρη του νὰ τὸν πάρῃ.

Καὶ ἡ Μαίρη ἦταν ἀπελπισμένη. Ἡ μεγάλη λύπη τὴν ἔκαμνε νὰ ἀποφεύγῃ καὶ κουβέντα, καὶ περίπατο, καὶ λοῦσα, ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ φλέρτ.

Ἄγαποῦσε τὸν Ἑρρίκο. Τὸ Τζούρο τὸν μισοῦσε γιατί τὸν θεωροῦσε ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία της.

Ἦταν πάντα συλλογισμένη καὶ ἓνα μόνο ποθοῦσε, νὰ μπορέσῃ μιὰ μέρα νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὸ λόγο καὶ τὴ βεργέτα, νὰ τοῦ πῇ ὅτι δὲν τὸν θέλει γιατί ἀγαπᾷ ἄλλον καὶ νὰ τὸν ἴδῃ νὰ κλαίῃ μπροστά της ἀπὸ λύπη καὶ ἀπελπισία γιὰ τὴν ἀπόφασί της. Αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνειρό της. Ἐβαλε τὰ δυνατά της νὰ τὸ καταφέρῃ καὶ τὸ κατάφερε. Ὁ πατέρας της τὴν εἶδε νὰ καταντᾷ ἀγνώριστη ἀπὸ λύπη καὶ ἄλλαξε σχέδιο.

Ἡ Μαίρη ἐπὶ τέλους θὰ ἐκδικοῦνταν! Θὰ τὸν ἔβλεπε νὰ πέφτῃ στὰ πόδια της κατασυντριμμένος, μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ τῆς γυροῖ τὸ ἔλθός της! Τὶ θρίαμβος!

Ἀμέσως λοιπὸν, μετὰ τὴν ἀπόφασί τοῦ πατέρα της, δὲν ἔχασε καιρὸ καὶ προσκάλεσε στὸ σπίτι της τὸν ἀρραβωνιαστικό της.

Ἐκεῖνος, σοβαρὸς ὅπως πάντα, ἦλθε καὶ θέλησε νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χέρι· ἐκεῖνη δὲν τὸν ἄφισε.

— Κύριε, τοῦ εἶπε μὲ πρόδηλη κακεντρέχεια μὲν ἐκεῖνος ἔλαβε θέσι, λυποῦμαι πολὺ διότι βρίσκομαι εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ σὰς ἐπιστρέψω καὶ τὸν λόγον σας καὶ τὸ δακτυλίδι.

— Γιατί, ρώτησ' ἐκεῖνος μὲ ἀπάθεια ;

— Γιατί ἀγαπῶ ἄλλον, ἀπάντησε μὲ ὑπερηφάνεια ἡ Μαίρη καὶ ἀμέσως τὸν κύτταξε κατὰματα. Τότε τῆς φάνηκε ὅτι ὁ Τζοῦρος ἄλλαξε ὄψι, ὅτι ἀγωνιοῦσε, ὅτι τέλος πάντων κατέρρεε.

— Καὶ τὸ ὄνομά του, ρώτησε πάλι ἐκεῖνος ;

Ἡ Μαίρη ταράχτηκε. Ἐβλεπε τὸν ἄνθρωπο ποῦ πρόσβαλε θανάσιμα, νὰ μένη σ' ἐκεῖνη τὴν ἀπάθεια καὶ φοβήθηκε.

— Τὸ ὄνομά του ! Ἐκαμε μὲ ἔκφρασι τρόμου αὐτὴ τῆ φορὰ. Σκοπεύετε λοιπὸν νὰ προκαλέσετε σκηναῖς, νὰ τὸν κακοποιήσετε ἴσως ;

Ἐκεῖνος γέλασε.

— Καλὲ ὄχι. Θέλω νὰ μάθω ποιὸς εἶνε. Θὰ τοῦ πουλήσω τὴ βεργέτα ἂν τοῦ γείνεται.

— !!!

Ο ΤΣΙΡΟΤΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

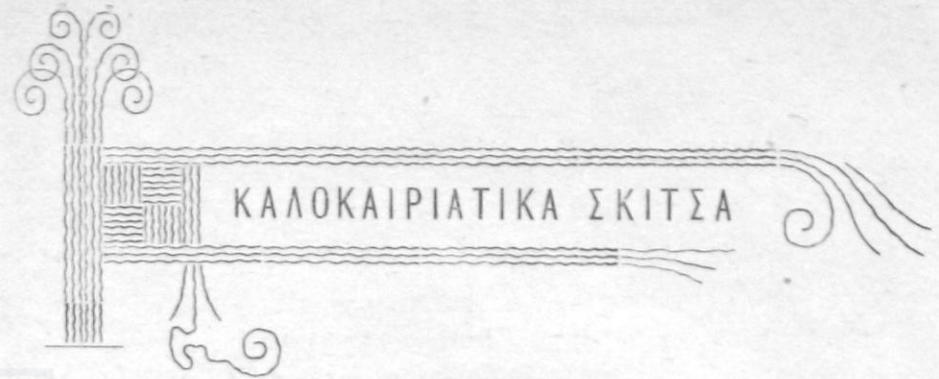
Ἐκεῖνος γέλασε.

ΠΟΘΟΙ

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὁ Λυκομήδης
τῆς Σκύρου τοῦ νηιοῦ ὁ βασιλεὺς
Μαζὺ μὲ τῆς ἀθόρητες του κόρες
Ἐδέχθη νὰ κρηθῆ ὁ Ἀχιλλέας

Πηγαίνοντας νὰ πάρω βεσικὰ ἀπὸ τὸ τμήμα
Σὰς εἶδα στὸ πιρὰνδρο σὰν κρεῖνα λευκοφόρες
Λαχτάρισα νὰ ἤμασιαν σὶὰ χρόνια τ' Ἀχιλλέα
Στὴ γειτονιά μου γῆσασαν... τοῦ Λυκομήδη
[κόρες.

ΘΕΟΞΟΥΡΙΣΤΟΣ

ΖΟΥΛΕΙΑ

ΤΟΥ Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Στὴ γωνιά τῆς μεγάλης θύρας τῆς Τραπεζῆς, μέσα στὸν πολύκοσμο δρόμο τοῦ Γαλατᾶ, κατὰ ἀπαίσια λιγδερά κουρφέλια σκεπάζουν σχεδὸν τὸ σῶμα ἑνὸς ζήτουλα....

Στὰ βρωμισμένα του χέρια, μὲ τὰ νύχια τὰ μαυροστεφανωμένα, κρατεῖ μὴ κώχη ψωμιοῦ προϊστορικῆς ἐποχῆς καὶ ἀπαστραπτούσης... μαυρίλας καὶ τὸ τραγανίζει μὲ τὴν πολυτελεῖ συνφρδία ἑνὸς ἢ μᾶλλον τριῶν τετάρτων ἀγγουριοῦ κιτρινοπρασίνου ἀπὸ τὴν φρεσκάδα... Εἶναι τὸ μεσημεριάτικόν του.

Ἐχει πρὸ καταναλώσει ἀρκετὸν μέρος τοῦ θαυμασίου table d'hôte ὅτε, ἔμπρὸς στὴν πόρτα στιματᾶ ἕνα ἀμάξι « καουτσοτὲ ». Ἐνας ἀρειμάτιος καβάσης πηδᾶ πλάγι ἀπὸ τὸν ἀμαξηλάτη καὶ ἀνοίγει τὴ θυρίδα.

Εἶναι ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς ποῦ ἀναβαίνει σιγὰ σιγὰ τὴ μαρμαρίνη σκάλα, ἐνῶ ὁ θυρωρὸς κάμει ἑδαφιαίας ὑποκλίσεις, σὲ κάθε ἀνέβασμα σκιλοπατιοῦ τοῦ μαυροφορεμένου Διευθυντοῦ.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ

Ἐκεῖνος γέλασε.

Αϊφνης τὸ μάτι τοῦ ἀναβαίνοντος μεγάλου πέφτει στὸν ζήτουλα ποῦ καταβροχθίζει τὸ τιμαλφὲς ἀγγούρι, χωρὶς τὴν ἐλαφρὰν πολυτέλειαν τῆς ἀφαιρέσεως τῶν τσοφλιῶν.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ διαβητικὸς, ὁ ἀρθριτικὸς, ὁ νευρικὸς καὶ τριάντα ἑπτὰ ἀκόμη ἀσθενειῶν κάτοχος ποῦ ἴσως ἦλθε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον ἀπὸ τὸν πλοῦτο καὶ τὴν καλοπέραση, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποῦ ζῆ καὶ ὑφίσταται μόνον μὲ τὸ Κουάκερ, τὸ Κνὸρ, τὸ βραστὸ πουλάκι καὶ τὸ « vichy » ἢ τὸ « Nurette », ζουλεύει τὸν πτωχὸ ζήτουλα ποῦ τραγανίζει ἡδονικῶς καὶ τὴν ἐσχάτην — τελείως κυτρίνην σὰν σῆμα καραντίννας — ἄκρην τοῦ τρυφεροῦ (;), βουτῶν αὐτὴν στὸ λίγο ἀλάτι ποῦ ἔχει χύση, γιὰ πρόχειρη σαλιέρα, στὸ μαρμάρινο λασπωμένο σκαλοπάτι τοῦ θεόρατου κτιρίου.

ΜΑΛ.

ΣΤΟΥ ΓΛΥΠΤΗ

— Τι ; μοῦ ζητᾶς 50 λίρες, γιὰ τὸν τάφο τῆς πεθερᾶς μου ; Μὰ σὲ παρακαλῶ .. Μὴ μὲ ἀναγκάζεις, καὶ ὑμένε, τώρα, νὰ λυπηθῶ ... γιὰ τὸν θάνατο τῆς πεθερᾶς μου.....

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΦΑΝΑΡΙΟΤΙΚΟ

ΘΡΗΝΩΔΙΑ

— Δεσπότη μου, τί ἔπαθες καὶ εἶσαι βουρκομένος,
Καὶ δὲ μιλᾶς, καὶ δὲ λαλεῖς μόν' βαριαναστενάζης ;
Δεσπότη μου, τί ἔπαθες ; Πρώτη φορὰ νηστεύεις,
Καὶ δὲν πατᾶς στὴν ἐκκλησιὰ καὶ λόγους πειὰ δὲ βγάζεις !

✽

Θέλεις φαγιὰ, θέλεις κρασιὰ, θέλεις ἐκεῖνὸν τὸ θρόνο ;
Πές μου σὰν τί νὰ λαχταρᾶς, τί θέλεις νὰ σοῦ δώκω ;
Μὴ δὲ σὲ κάνανε ποτὲ Πατριαρχικὸ τραπέζι,
Μὴ τῆς παράδες πῶδωσες τῆς πῆρες χωρὶς τόκο ;

✽

— Οὔτε τραπέζι ἔχασα, οὔτε παράδες θέλω.
Εἶν' ἡ καρδιά μου ἄρρωστη, ἀπὸ τὸν πόνο σπάει,
'Ο ὕπνος μου ἀβόλετος καὶ τὸ κορμί μου κρύο !
'Η ἀνηψιά μου πέθανε, ἡ ἀνηψιά μου πάει !

Ο ΤΣΙΡΟΤΟΣ

ΧΙΟΝΙΕΣ

Λωποδύτης δέκα ἔξη χρονὸ παρουσιάζεται στὸ δικαστήριον.

'Ο πρόεδρος (πατρικῶς) — Καὶ δὲν εἶχες κανένα φόβο ὅταν ἐκλεπτες τὸν πορτμονέ ;

Κατηγορούμενος — Ναί, κύριε πρόεδρε, φοβήθηκα μήπως ἦταν ἄδιος.

ΣΚΙΤΣΟ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Τρελλός νουνός τόν βάπτισε γιά νά τόν βγάλῃ Σοφοκλῆ. Χωρίς ἄλλο δέν θάξευρε πῶς θά γίνονταν μισή μερίδα ὁ κακόμοιρος. Παχὺς σάν στέκα τοῦ μπιλιάροδου, κοκκινομάγουλος σάν τὴν σημαία τῆς καραντίνας τὰ χέρια του θὰ τὰ ἐξήλεον πέντε τοῦλάχιστον ταμείαι παγκαργιῶν, καὶ ὅμως εἶναι ἄριστος τὰς χεῖρας καλλιτέχνης. Καρικατοῦρεῖ ἀμίμητα : ὅσους καρικατοῦρησε μποροῦν νὰ τὸ ὁμολογήσουν, μόνον ἕνας 'Ρηγόπουλος μπορεῖ κι' αὐτὸν νὰ καρικατοῦρήσῃ, ἀλλὰ κι' αὐτὸν θὰ τὸν προδώσῃ ἡ Κλασικὴ του Πίπα !

Δὲν καπνίζει καὶ οὔτε πίνει, φόβω μήπως χαλάσει ἡ ἀγγελικὴ του φωνή, διότι τραγουδεῖ καὶ τραγωδεῖ (Σοφοκλῆς γὰρ ὁ ἀνὴρ).

Καλὸ παιδί γιὰ τὴν παραία, δὲν θυμώνει ποτέ του, ὑποθέτω πῶς μόνον μιὰ φορὰ ἐθύμωσε : τὴν ἡμέρα πῶκοψε τὰ μουστάκια του, μιὰ κι' ἀπὸ τότε γένικε σωστὸς καλλιτέχνης.

Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν : τὸν λένε Ἀντωνιάδη.

ΕΓΩ.

Ο ΡΗΤΩΡ. — Δὲν ἐπιθυμῶ κύριοι νὰ διακόπτωμαι τοιοῦτοτρόπως. Κάθε φορὰ ποῦ θ' ἀνοίξω τὸ στόμα μου ἕνας δάκας μιλεῖ.

Ἡ ἔρημος ἢ ἀπέραντη εἶνε κίτρινη
καὶ κίτρινος ὁ ἥλιος τὴ χρυσώνει.
Ἐνα λιοντάρι κίτρινο, μαχμούρικα τὰ κίτρινα
ποδάρια του τεντώνει.

Στὴν κόκκινη τῆς δύσης ἀποθέωσι
ὁ ἥλιος κατακόκκινος γλυκοκοιμείται,
κόκκινη εἶναι ἡ ἄμμος,
κατακόκκινο τοῦ λιονταριοῦ τὸ στόμα χασμου-
ριέται.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΥΣΚΕΜΜΑΣ

ΧΙΟΝΙΕΣ

Παρουμένο ἀπὸ ἐπιφυλιδα :

« Ἰσχυρὸς, καλοκαμομένος ὁ Ροβέρτος, εἶχε τὴν κόμπη ξανθὴν, τὸ ὄμμα καθαρὸν, τὸ ὕψος γενναῖον καὶ τίποτε δὲν θά ἔκαμεν νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι θὰ ἀπέθνησκεν εἰς ναυάγιον !... »

ΟΙ ΛΟΓΟΓΡΑΦΟΙ ΜΑΣΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

Κορίτσι τῆς ἐποχῆς μας νὰ ξέρῃ τὴ γλῶσσα
του καὶ νὰ μὴ ξέρῃ γαλλικά.
Γυναῖκα ποῦ δείχνει τὸ δαπτιστικὸ τῆς.
Γεροντοκόρη ποῦ τὸ πῆρε ἀπόφασι.
Μοδιστροῦλα χωρὶς ἀγαπητικὸ.
Δεσπότης χωρὶς ἀνηψιά.
Φιλνάδες πιστές.
Οἰκογενειάρχης χωρὶς χροῆν.
Παστρικὸ φαγὶ σὲ ξενοδοχεῖο.
Σ' ἕνα σπίτι μέσα καλλιπάρειος ὑπηρετρία καὶ
ἐγκρατῆς κύριος.

Ἡ Σκιά τοῦ κ. Μ. ΑΦΕΝΤΑΚΗ
Σκίτσο κ. Γ. ΣΑΛΑΧΑ.

Ο Κ. ΓΕΩΡΓ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

ΠΙΚΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ 2015

Ποῦ θὰ καταντήση ὁ σημερινὸς φεμινισμὸς ; Ποιὸ θὰ εἶνε τὸ μέλλον του ; Ποιὰ θὰ εἶνε ἡ θέσις του στὴν καταρρέουσα κοινωνία μας μετὰ ἑκατὸ ἢ διακόσια χρόνια ;

Πολλὲς φορές ἔτυχε νὰ κάμω τῆς ἐρωτήσεις αὐτὲς στὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ ποτὲ δὲν κατόρθωσα νὰ δώσω μιὰ σχεικὴ ἀπάντησι. Καὶ ὅμως ἡ περιέργειά μου περιέσειε.

Δὲν ἤξευρα πῶς νὰ τὸ πάρω τὸ ζήτημα, πῶς νὰ τὸ μελετήσω, ὅταν μιὰ μέρα μὲ ἤλθε ἔξαφνα ἡ ἰδέα, νὰ συμβουλευθῶ τὴν ὀνομαστότερη μάντιν τῆς ἐποχῆς μας.

Ἐκεῖ ἓνα γουρσουζικο χαρτὶ μ' ἔδειξε ὅτι, ὁ φεμινισμὸς σ' ἓνα προσεχὲς μέλλον θὰ θριάμβευε ! Μ' ὅλα ταῦτα ὅμως, γιὰ νὰ πεισθῶ ζήτησα ἀποδείξεις.

— Ὁ φεμινισμὸς, μὲ εἶπεν ἡ μάντις, εἶνε μιὰ ἀρχαία ἀλήθεια ποῦ ἀποδεικνύεται εὐκόλα Μήπως ὁ γέρο-Σολομῶν δὲ μιλοῦσε στοὺς ἐκλέκτοράς του γιὰ τὸν φεμινισμὸ ; Γιὰ νὰ πεισθῆτε ὅμως ὀριστικῶς, θὰ σᾶς παρουσιάσω ἓνα μηχανήμα ἰδικῆς μου ἐφευρέσεως, μὲ τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ βλέπη κανεὶς, τὰς μετὰ ἑκατὸ χρόνια συνηθείας καὶ τὰ ἦθη τῆς κοινωνίας μας.

Λοιπὸν προσοχὴ καὶ κρίνατε μόνος σας.

Ἐξαφνα τὸ σαλονάκι σκοτείνιασε καὶ ἀκούσθηκε μιὰ βραχνὴ φωνή :

— Τρρρρρ... ὁ φεμινισμὸς ἐν ἔτει 2015.... τὰκ.... τὰκ.....

ΜΕΤΑΞΥ ΜΠΟΕΜ

- Καϋμένε Νίκο, δός μου σαράντα γρόδια.
- Τὶ τὰ θέλεις ;
- Τὰ θέλω γιὰ νὰ δάλω ἐνέχυρο τὸ ρολόγι μου.
- Καὶ τί σοῦ χρειάζονται τότε ἡ παράδες ;
- Γιὰ νὰ πάρω τὸ ρολόγι πίσω ἀπὸ τὸν ρολογᾶ.

Ἐπάνω σ' ἓνα φωτεινὸ ἐπίπεδο εἶδα νὰ φεύγη ἓνα ἐναέριο τραμ. Στὴν πρώτη θέσι κάθονταν δυὸ δεσποινίδες, μὲ ὕφος πολὺ λίγο γυναικεῖο, ποῦ κάπνιζαν. Ἡ φωνὴ τους ἦταν βραχνὴ ἀπ' τῆς καταχρήσεις, ἀκούονταν ὅμως τὸ τί ἔλεγαν.

Ἡ μιὰ εἶχε κουρεῖο στὸν κεντρικότερο δρόμο, ἡ ἄλλη ἦταν γραμματεὺς σὲ μιὰ τράπεζα, καὶ μιλοῦσαν γιὰ τῆς μικροῦλοθέσεις τους.

— Δὲ φαντάζεσαι, ἔλεγε ἡ μιὰ, τὸ χθεσινὸ γλέντι. Ἐφυγα ἀπ' τὴν τράπεζα μιὰ ὥρα νωρίτερα, χωρὶς νὰ πάρῃ εἶδησι ἢ διευθύντρια, ἀφοῦ ἔδωσα ἓνα πεταχτὸ φιλάκι στὸν δακτυλογράφο τοῦ γραφείου μας καὶ τράβηξα ἴσια στὸ ζυθοπωλεῖο τῆς Καίτης.

Ἐκεῖ κατὰ σύμπτωσι ἀντάμωσα τὴ Φοφῶ, τὴ Μαίρη καὶ τὴ Τζούλια. Τὶ μάγκες ! Ἀφοῦ ἐννοεῖς ἦπιαμε στὰ γερά, βγαίνοντας ἀπ' τὸ ζυθοπωλεῖο συναντήσαμε τρεῖς μικροὺς ῥαφτάκους.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

1. Ἀμελέστατος μαθητὴς εὐπορος προσφέρει εἰς τὸν καθηγητὴν του καθ' ἕκαστον μῆνα ἀνά δύο δῶρα. Ζητεῖται ὁ βαθμὸς διὰ τοῦ ὁποῖου προβιδάζεται ὁ μαθητὴς οὗτος, δεδομένου ὄντος ὅτι τὰ δῶρα τυγχάνουν πολύτιμα.

★

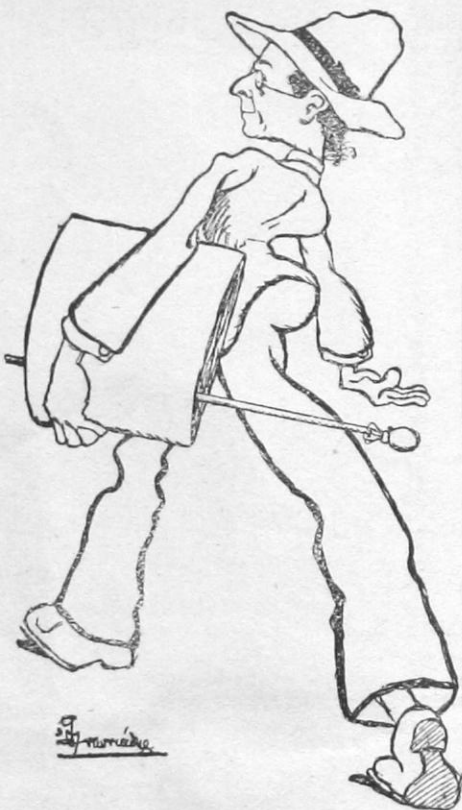
2. Ὁ κύριος Ρηγόπουλος εἰς ἕκαστον λεπτόν διαπράττει ὀκτώ καλαμπούρια. Ζητεῖται εἰς πόσα λεπτά τὸ μὲν θερμόμετρον θὰ κατέλθῃ τὰ δὲ περιλαίμια θὰ ὑψωθοῦν.

ΑΠὸ ΤῶΥΣ ΤΥΠῶΥΣ

Ὁ ὀδοντοίατρος κ. ΑΝ. ΦΑΡΣΑΡΑΚΗΣ

Ὁ Ζωγράφος κ. Χρησιδης

ΜΠΑΡΚΑΡΟΛΑ

Ψάρεψα μιὰ σιὸ Δζουμπαλιῆ
 Σπιτοχαντακωμένη
 Ποῦ σιὸ λιμάνι της σιχνᾶ
 Μόνη τῆς ὄρες της περῶ
 Ψαρεύοντας... ψαράκια
 Κ' ἔχω γενῆ ὀωμαντικὸς
 Καὶ θαλασσοδαρμένος
 Νοικιάζω βάρκα καὶ γυρνῶ
 Κι' ἀπ' τὸ λιμάνι σὸν περῶ
 Ψαρεύω... ὄραβοσάκια.

ΘΕΟΞΟΥΡΙΣΤΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μὲ τὴ γελοιογραφία τοῦ συμπαθοῦς μας ὀξυφώνου κ. **Ι. Γαλανούδη**, ὁ ὁποῖος παρακολουθεῖ καὶ μελετᾷ μὲ ζῆλο θερμὸ καὶ σύστημα ἀναγνωρισμένο τὴν τέχνην τοῦ ἄσματος μὲ τοὺς καλλιτέρους καθηγητὰς καὶ ὁ ὁποῖος προτίθεται νὰ ἐπιχειρήσῃ, τέλεια καταρτισμένος, τὸν ἐρχόμενον χρόνον σειρὰ συναυλιῶν, λαμβάνουμε τὴν εὐκαιρία, νὰ τὸν συγχαροῦμε καὶ δημοσίᾳ.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΥΣ ΜΑΣ

Αυτογελοιογραφία
τοῦ κ. ΘΩΜΑ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ

Τι μοῦχεις σηκομένο
τὸ φουστανάκι σου,
καὶ μοῦ χτυπᾷς με πείσμα
τὸ τακουνάκι σου ;

Ἐγὼ θὲ νὰ σὲ πάρω
— τῶπα τοῦ κύρη σου —
καὶ προῖκα δὲ γυρεύω,
γιὰ τὸ χατήρι σου.

Μ' ἂν ἄλλοινα σοῦ δώσῃ,
μᾶ ποῦ σὲ γύρεψα,
προτοῦ τὸ καλονοιώσης,
κίολας σὲ χήρεψα !

ΚΑΪΝ

ΧΙΟΝΙΕΣ

Ἡ σύζυγος (φρενιασμένη ὅπως πάντα) — Εἶσαι κτῆνος ...

Ἡ σύζυγος (ἀπαθέστατα) — Καὶ ὅμως γυναῖκα μου λένε, πῶς ὁ
Θεὸς σ' ἐπλασε ἀπ' τὴν πλευρὰ μου.....

Ἐνας γέρος βρίσκεται σ' ἓνα τραπέζι μεταξύ δύο νέων οἱ ὁποῖοι
τὸν κοροϊδεύουν.

— Βλέπω κύριοι, τοὺς λέγει ξεαφνα, ὅτι με περιπαίξετε ἀλλὰ θὰ
σᾶς κάμω νὰ παύσετε, δίδων εἰς ὑμᾶς μίαν ιδέαν τοῦ χαρακτήρος μου :
Δὲν εἶμαι οὔτε δολῶξ, οὔτε νιλίθιος, ἀλλὰ μεταξύ τῶν δύο.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟ ΔΙΑΚΑΚΙ

Ἄρχισε πειὰ νὰ ψιθυρίζεται ἀπὸ κατῶφλι σὲ κατῶφλι πῶς τὸ δια-
κάκι τὰ εἶχε με τὴν Ζαμπέτα τὴν ἀνεψιὰ τῆς θείας-Βέρας.

Ἐνα ἀφράτο διακάκι, ἄσπρο ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι, με ξανθὰ σγου-
ρὰ μαλλιά χωμένα κάτω ἀπ' τὸ καλιμαῦχι του καὶ δυὸ γαλάζια ζωγρα-
φιστὰ μάτια.

Κι' ἡ Ζαμπέτα ἓνα παιχιδιάρικο κοριτσάκι ὡς δεκαεπτὰ χρονῶ με
στηθάκια ποῦ φούσκωναν προκλητικὰ κάτω ἀπὸ μιὰ βυσσινιὰ μπλουζί-
τσα, με τὰ ὀλογέμιστα πόδια τῆς καὶ με λιγωμένα ματάκια.

Ὁ διακός ὅταν τὴν πρώτη Κυριακὴ ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα νὰ πῆ τὸ
Εὐαγγέλιον, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποῦ τὸν ντύπησε στὰ μάτια ἦταν τὰ κόκ-
κινισ μαγουλόκια τῆς Ζαμπέτας, κόκκινα σὰν τὰ κεφαλαῖα γράμματα τοῦ
Εὐαγγελίου. Τὸ διακάκι τάχασε κι' ἐκεῖ ποῦ εἰτοιμάζονταν νὰ πῆ « Ἐκ
τοῦ κατὰ Ματθαίου », τὸ στόμα του στάθηκε στὸ « Ματ » σὰν νὰ πε-
ρίμενε ἓνα σῖγμα ἀκόμη, γιὰ νὰ ἐκφράσῃ ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε « Παιχι-
διάρη » ψιθύρισαν οἱ γυναῖκες τὴν ὥρα ποῦ με σκυμμένα κεφάλια ἔκα-
μναν τὸν σταυρὸ τους.

Μὰ τί τῆς πείραζε ; φθάνει ποῦ ἡ φωνὴ του ἔβγαине γλυκειὰ καὶ
λιγωμένη σὰν ἓνα μεθυστικὸ μανεδάκι, ἀνάμεσα στὶς λαμπάδες καὶ στὸ
θυμιάμα.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ — δὲν ἦταν καμιὰ γιορτὴ — ὅλα τὰ κορίτσια

ἔτρεξαν ἀπ' τὰ χαράματα στὴν Ἐκκλησία· ἤθελαν ν' ἀκούσουν τὸ καλλίφωνο διακάκι..... ἔ κι' ὕστερα — ὅλα γίνονται — ἂν ἤθελε ὁ Θεὸς, μπορούσε καμιὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ στὸ μάτι ... Τὶ τᾶχα ; ἄσχημα περνοῦσε πέντε χρόνια τόρα ἢ Ρήγη ποῦ εἶχε πάρει τὸν παπᾶ-Νάρκισσο ;

Ἐὸ διακος ὁμως σὲ καμιὰ δὲν σήκωσε τὰ μάτια του· μόνο τὴν ὥρα ποῦ μὲ τὸ θυμιατὸ στὸ χέρι περνοῦσε ἔμπρὸς ἀπ' τὴν Ζαμπέτα κοντοστάθηκε ἔρριξε μέσα στὴ φωτιά δυὸ τρία κουκιά θυμίαμα καὶ ἀφηρημένος θύμιασε τρεῖς φορές τὸ παχουλὸ κοριτσάκι, σὰν νὰ βρίσκονταν ἀντίκρου στὸν Δεσπότη.....

Ἐνα σούσουρο ἀκούσθηκε μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ ἡ Ζαμπέτα, κατακόκκινη ἀπ' τὴν ντροπὴ, ἔσκυψε τόσο πολὺ ποῦ θάρρεῖς πῶς τὸ κεφάλι της θ' ἀκουμποῦσε κάτω στὰ μάρμαρα.

Τὸ διακάκι ἐκείνη τὴν μέρα εἶπε τὸ Εὐαγγέλιο ἀκόμη πειὸ παθητικὰ « λυπητερὸ, μακρόσυρτο » σὰν νὰ τραγουδοῦσε — Θεέ μου, συχώρεσέ τον — κανένα κοτσάκι κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τῆς ἀγάπης του. Καὶ στὸ τέλος ὅταν ἔξω ἀπ' τὴν ὠραία Πύλη, δίχως καλιμαῦχι, μὲ τὰ ξανθὰ του μαλλιά σκορπισμένα καὶ μὲ τὴν χρυσὴ του φορεσιὰ — σὰν ἀγγελουδι κι' αὐτὸς — ἔλεγε « τῆς Παναγίας ἀχράντου » τὰ μάτια του ἄθελα ὑψώθηκαν πρὸς τὸν γυναικωνίτη κι' ἀντίκρυσαν πάλι τὴν Ζαμπέτα, τὴν εὐμορφὴ Ζαμπέτα, τὴν ἀνεψιὰ τῆς θείας-Βέρας.

★★

Πῆρε κι' ἔδωσε στὸ χωριὸ ζούλεψαν τὰ κορίτσια· ἀναφορὲς στὶς ἀναφορὲς στὸν Δεσπότη νὰ πάρῃ αὐτὸν τὸν διακοκολασμένο ποῦ ἔβαζε στὴν ἀμαρτία τοὺς Χριστιανούς.

Ἄκοῦς ἐκεῖ, κακοχρονονάχη—ἔξω ἀπ' τὰ ράσα του — νὰ τὰ βάζῃ πὲ τὰ κορίτσια, νὰ μπερδεύῃ στὸ Εὐαγγέλιο τὰ λόγια του, νὰ θυμιάζῃ τρεῖς φορές τὴν Ζαμπέτα κι' ἀντὶ νὰ κυττάζῃ τὴν Παναγιά ἔξω ἀπὸ τὸ ἱερὸ νὰ σηκῶνῃ τὰ μάτια του στὸν γυναικωνίτη ! Μὰ τὸν ἅγιο Παντελεήμονα ἢ θὰ τὸν ἔβγαζε ὁ Δεσπότης ἢ θὰ τὸν ἔπιαναν ὅλες οἱ γυναῖκες ἀπὸ τὰ γένεια (σωστὸς ἀποδιοπομπαῖος τράγος) νὰ τὸν πετάξουν ἔξω ἀπ' τὸ χωριό.

Ἐ Ζαμπέτα ἔκαμνε πῶς δὲν καταλάβαινε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ, μόνο εἶχε τὸν νοῦ της κάθε βράδυ, ὕστερα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, ν' ἀνοίξῃ

τὸ πορτάκι τοῦ κήπου της καὶ νὰ παίρῃν μέσα τὸ ἀφρατὸ διακάκι. Κοιμοῦνταν ὡς τὸ πρωτὶ κάτω ἀπὸ τὰ φαρδεῖὰ ράσα του καὶ τὰ ξανθὰ του γένεια· κι' ὅταν τὰ χαράματα ὁ γαλανομάτης διακος σηκώνονταν νὰ φύγῃ γιὰ νὰ ψάλλῃ τὸν ὄρθρο κι' ἡ Ζαμπέτα τὸν ἔλεγε λίγο τρομαγμένη τόσα ποῦ διαδίδονταν μέσα στὸ χωριό, ἐκεῖνος ὑπερήφανος ἔπιανε τὰ γένεια του κ' ἀπαντοῦσε. — Ἄς μὲ τὰ ξουρίσουν, ἀγάπη μου, ἄς μὲ τὰ ξουρίσουν.

Ἐ θειὰ-Βέρα δὲν ἤξερε τίποτε. Παράλυτη γυναῖκα.... Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ τῆς τὰ πῆ, νὰ τὴν πεθάνῃ, νάχη καὶ τὴν ἀμαρτία της. Τὴν νύκτα δὲν ἔπαιρνε εἶδησι. Ἐ κάμρα τῆς Ζαμπέτας ἦταν ἓνα μικρὸ κελάρι ποῦ γιὰ νὰ πᾶς μέσα ἔπρεπε νὰ περάσῃς ἔμπρὸς ἀπ' τὴν θειὰ-Βέρα· μὰ ἡ θειὰ κοιμοῦνταν ἐκείνη τὴν ὥρα κ' ἔπειτα ἡ Ζαμπέτα εἶχε τὸν νοῦ της νὰ τὴν κουκουλώνῃ, γιὰ νὰ μὴν κρωώσῃ, τὴν ὥρα ποῦ περνοῦσε τὸ διακάκι...

★★

Ἐταν Μεγάλῃ Παρασκευῇ· κρυφὸ τάμα τὸ εἶχε ἡ θειὰ-Βέρα νὰ μὴν κλείσῃ μάτι ἐκείνη τὴ νύκτα. Ἐξευρε ἀπ' τὴν συχωρεμένη τὴν μάννα της πῶς ὅποιες ἔχουν καλὴ ψυχὴ βλέπουν ἐκείνη τὴν νύκτα τὸν Χριστὸ νὰ περνᾷ ἀπ' ἔμπρὸς τους.

Τὴν ὥρα ποῦ περνοῦσε τὸ διακάκι κι' ἦρτε ἡ Ζαμπέτα νὰ τὴν κουκουλώσῃ, ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἔκαμε τὴν κοιμισμένη. Περίμενε, περίμενε ἡ θειὰ-Βέρα· μὰ ὁ Χριστὸς ἀργοῦσε νὰ φανῇ..... Γιατὶ ἄραγε ; Δὲν ἦταν τάχα καλὴ γυναῖκα ; Ποτὲ δὲ θυμοῦνταν νάκαμε κακὸ σὲ κανένα καὶ τόρα δέκα χρόνια παράλυτη οὔτ' ἓνα παράπονο δὲν ἔφυγε ἀπ' τὸ στόμα της γιὰ τὸν Θεὸ ποῦ τὴν τυραννοῦσε. Κάθε χρόνο εἶχε ἔννοια νὰ φωνάζῃ τὸν παπᾶ νὰ τὴν κοινωνάει καὶ νὰ ποῦ κι' ἀπόψε ἀκόμη πάλι γιὰ τὸν Θεὸ της ὀλόκληρη νύκτα δὲν ἔκλεισε μάτι !

Συλλογιόυνταν, συλλογιόυνταν ἡ θειὰ-Βέρα ὄρες ὀλόκληρες· πλησίαζαν πειὰ ξημερώματα. Ἐνα ὀλογέμιστο φεγγάρι ἔρριχνε τὶς ἀκτίνες

του σ' όλες της γωνίες της κάμαρας. Μὰ νὰ ὁ Χριστὸς περνᾷ ἀπ' τὴν κάμαρά της. Εἶναι ξανθὸς, μὲ τὰ μάτια βουληγμένα, λίγο βιαστικὸς, μὲ τὰ μαλλιά σκορπισμένα σὰν φωτοστέφανος ὀλόγυρα στὸ πρόσωπό του. Ἡ θεία-Βέρα ἔμεινε καρφωμένη, σαστισμένη μέσα στὸ στρῶμα χωρὶς οὔτε ν' ἀνασηκωθῆ ὄυτε τὸν σταυρὸ της νὰ μπορέση νὰ κάμη.

Τὴν ἄλλη μέρα φώναξε τὴν ἀνεψιά της : αὐτὸ κι' αὐτὸ. — Εἶχα ἓνα κρυφὸ τάμα νὰ φυλάξω τὴν νύχτα ἄγρυπνη γιὰ νὰ δῶ τὸν Χριστό. — Τὸν εἶδες, θεία ; ρώτησε ἡ Ζαμπέτα χλωμιασμένη. — Τὸν εἶδα, νὰ σὲ χαρῶ, κόρη μου, τὸν εἶδα, ποῦ νᾶγουμε τὴν εὐλογία του. Εὐχήσου καὶ σὺ, κόρη μου, καὶ τοῦ χρόνου ν' ἀξιωθοῦμε νὰ δοῦμε τ' Ἅγιο ποδαράκι Του νὰ περνᾷ ἀπ' τὴν κάμαρα μας.

— Καὶ τοῦ χρόνου, Χριστέ μου, φώναξε ἡ Ζαμπέτα, κι' ἡ φωνὴ της ἀντιλάλησε ὡς τὴν πέρα γειτονιά.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.

ΑΠὸ Τῶν ΤΥΠῶν

ΓΝΩΜΕΣ

Ἄσως μοιάζει τὸ φεγγάρι. Ὅταν δὲν αὐξάνει ἀρχίζει νὰ ὀλιγωστεύη.

Ὅταν μία γυναῖκα γυρίζει τὸ κεφάλι της πρὸς ἐσένα, θέλει νὰ σοῦ γυρίσῃ τὸ κεφάλι σου.

Οἱ σπάταλοι καὶ οἱ φιλάργυροι βασιζονται ἐπὶ τῆς ἰδίας ἀρχῆς :

432 δεκάρες εἶνε μιὰ λίρα. Καὶ ὁ μὲν σπάταλος λέγει :

Κατὰ βᾶθος ἡ λίρα εἶνε πολλὲς δεκάρες, ὁ δὲ φιλάργυρος : Ἡ δεκάρα κατὰ βᾶθος εἶνε ἓνα κομμάτι λίρας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΥΣΚΕΜΜΑΣ

Ο κ. ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΚΑΝΔΑΓΛΗΣ

ΧΙΟΝΙΕΣ

Ὁ ζητιᾶνς ὁ... ἐξ' ἐπαγγέλματος — Κάμετε κύριε μιὰ δοῦθεια σ' ἓνα δυστυχῆ ποῦ ἔχασε τὴν οἰκογένειά του τὸν περασμένο χειμῶνα....

— Μὰ ἂν δὲν κάμω λάθος, ἐσὺ εἶσαι ποῦ ἐδῶ κ' ἓνα χρόνο ἢ πλῆμμυρα σοῦ ἔπνιξε ὅλα σου τὰ παιδιὰ.

— Τι τὰ θέλετε κύριε, εἴμοι ὁ πειὸ κακότυχος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

— Γιατρέ, δὲν μπορῶ νὰ μὴ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὸ λαμπρὸ γιαιτρικὸ, ποῦ δίδετε σ' ὄσους ὑποφέρουν ἀπὸ στομάχι.

— Ὡστε σᾶς ὠφέλησε ;

— Ὅχι, δόξα τῷ Θεῷ, ἐγὼ δὲν ἐπῆρα· ἐπῆρε ὁμως ὁ θεῖος μου καὶ εἴμαι ὁ μόνος κληρονόμος.

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Μὲ τῆς φωνές σου, καῦμένη, μὲ πῆρες τ' αὐτιά.!

ΑΠὸ Τὸ ΚΟΥΡΕΙΟΝ

Δοράνδου-Δεφάκη

Μπέηογλου παραπλεύρως τῆς Ρεζῆ.

Ὁ κ. Κ. Δεφάκης

ΓΝΩΜΕΣ

Ἐὰν ἡ γυναῖκες ἤξευραν τὶ παθαίνουμε ὅταν τῆς περιμένουμε κι' ἀργοῦνε, δὲν θ' ἀργοῦσαν ποτὲ στὰ ζαντεβού τους ὀλιγώτερο ἀπὸ μισὴ ὥρα.

Γ. ΜΟΥΣΚ.

ΓΙΑ ΜΙΑ

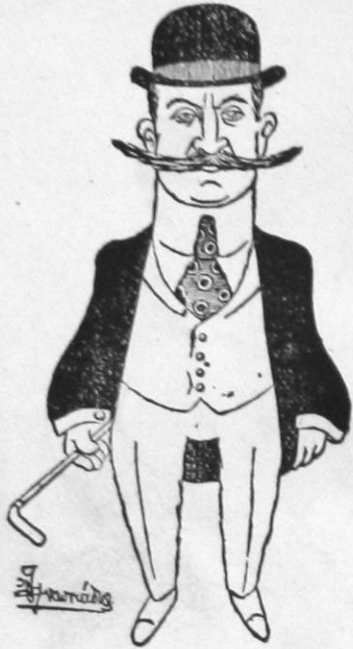
Ὅνομα καὶ μὴ χωριό.

Κι' ὅταν κονδοῦνι γένηκε τὸ πράγμα στὸ Φανάρι Μέσα στὸ σπιῖ φυλακὴ τὴν κλείδωσ' ὁ μπαμπᾶς της· Μ' ἀργὰ καὶ ποῦ ἐπήγαινε, ἀέρα γιὰ νὰ πάρῃ, Ἐως τὴν..... πόσια ἡ φτωχὴ μὲ ἄδεια τῆς μαμᾶς της.

ΘΕΟΞΟΥΡΙΣΤΟΣ

ΔΙΔΑΣΚΗΛΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Η ΠΑΠΑΔΙΑ

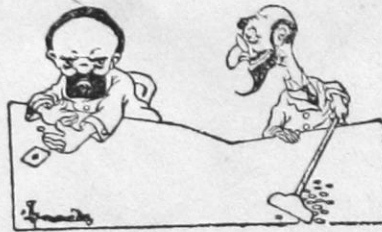

'Ο κ. Βασίλ. Κεσμόπουλος

Ἦμονν πρώτα παπαδιά
Μὰ δὲν ἔκαμνα παιδιὰ
Κι' ὁ παπᾶς μαράζι εἶχε
Τὸ θαρροῦσε γιὰ κατάρα.
Τὶ δὲν κάμναμε... τοῦ κάκου
Μένουμε μὲ τὴ λαχτάρρα.

Τέλος θέλεις τοῦπα
Νὰ σοῦ κάμω τὸ χατήρι ;
Στείλε με σὶτὸ μοναστήρι.
Πήγαινε μοῦ λέγει.
Πήγα κ' ἔγεινα γουμένισσα
Τὸ πιστεύεις ; γέννησα.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ.

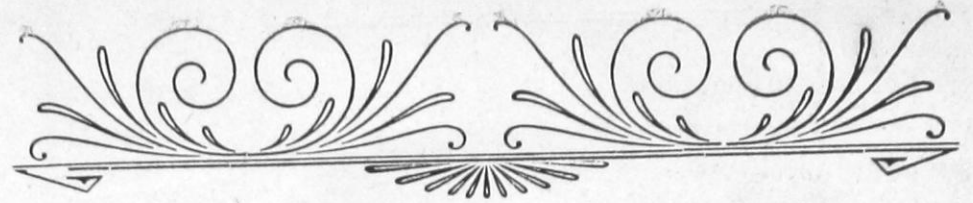

ΧΙΟΝΙΕΣ

- Τὶ ζητεῖτε εἰς τὰς ἀγγελίας ;
- Ἐνα ταμῖα.
- Καὶ ὁ παλαιός σας ποῦ εἶνε ;
- Μὰ αὐτὸν ζητῶ κι' ἐγώ.

Μία συγγραφεύς.

— Εἶμαι γιὰ νὰ σκάσω σήμερα.
Ἄρχισα ἕνα διήγημα, ἕνα γράμμα,
μιά πουδιγκα καὶ μιὰ δαντέλα ...
Τὶ νὰ πρωτοτελειώσω ;

Ο ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ

Γενήθηκε γιὰ παπᾶς καὶ ἔμεινε μόνον δάσκαλος. Δὲν τοῦ μένει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γείνη καὶ γατρός ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥητὸν τοῦ Ἡσαΐα λέγοντος : Οὐδεὶς μωρότερος διδασκάλου ἢ μὴ ὑπῆρχεν ἱατρός.

Καὶ ἐπειδὴ ἄλλο ῥητὸν τῆς Γραφῆς λέγει ὅτι, τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς κατασχύνει, γι' αὐτὸ τοῦτο, ἵνα καὶ πάλιν πληρωθῇ τὸ ῥητὸν, ἐξελέξατο καὶ ὁ Φιλ. Σύλλογος τὸν Ν. Βασιλειάδην ἱατρὸν, ἵνα τὸν καλὸν μὲς διδάσκαλον . . . . . κατασχύνει. (ὄρα καὶ Δραμ. Διαγῶ. τοῦ 1913).

Κοὶ ἐπειδὴ, φυλάγων ὁ τάλας τὰ τάλαντα τῶν ἀπὸ σκηνης ποσοστῶν, ἔχασε καὶ τ' αὐγὰ καὶ τὰ πασχάλια του, ἐκ τῶν ἰδίων δὲ κρίνων τὰ ἀλλότρια ἐρίμαξε τὰς στήλας τοῦ „4π” Ὅλα“ γράφων καὶ ξαναγράφων τὸ ντέρτι τῆς καρδιάς του : τὰ Πασχάλια.

Καὶ διὰ ταῦτα, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ φωνάζει ὀδυρόμενος ὡς ἄλλος Ἱερεμίας ὁ φίλος Καβαλιέρος, ὃς ἔδιδε ὁ Θεὸς στὰ 15 χρόνια νὰ πέφτη ἡ Πασχαλιὰ, διὰ νὰ γλύτωνα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὰ νύχια του !

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

'Ο τενόρος κ. Πιστώφ.

Η ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΑΝΔΑ ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΕΛΕΙΑ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΙΣΤΡΙΑ

Καθηγήτρια τοῦ Ὀθωμανικοῦ
Ῥαβδίου τῆς Σταμπούλ.Δίδει ἰδιαίτερα μαθήματα
κατ' οἶκον.ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ : Μπένογλου, ὁδὸς
Βενεδίκ, 6, Ἰπραμ-πασᾶ Χὰν
'Αρ. 6.

Καὶ σὰν νᾶχη καὶ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκαιον ὁ φίλος Καβαλιέρος, γιὰτὶ δὲν τὰ περιποιεῖται καθόλου ὁ λεγόμενος τὰ νύχια του καὶ μοιάζουν σωστὰ τοῦ Καλικαντζάρου.

Παρένθεσις: Ἄν εἶναι ὁμως εἰς τὰ νύχια ἀτημέλητος, ὁ πεισματάρης τῆς „Νατάλιας“ ὑμνητῆς — ἄλλου εἴδους ταραχὴ κι' αὐτὴ γιὰ τὸν Καβαλιέρον —, εἶναι . . . . . τημελητὸς (διεκδικῶ κι' ἐγὼ δάφνας Μελαχροينوῦ βλέπετε). στὸ μούσι του καὶ ἰδίως στῆς γραβάτες του: Σὲ ποιὸν παπλωματᾶ τῆς παρηγγέλλει ἄραγε;

Αἶνιγμα: Ποιὸ εἶναι ἐκεῖνο ποῦ φωνάζει νιάου! νιάου! στὰ κερამίδια;

Ἀπάντησις: Ἄν δὲν εἶναι γάτος, ἐξάπαντος εἶναι ὁ Πολὺς Μελισσόπουλος.

ΕΓΩ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΟΡΕΥΤΙΚΗΝ ΣΑΛΑ
ΤΟΥ ΚΙΣΤΜΕΡ

Ο ΙΑΡΥΤΗΣ ΤΗΣ Κ. Antoino Durazzo.

ΓΝΩΜΕΣ

Πολλὰ γεροντοπαλῆκαρα μᾶς κάμουν τὴν ἐντύπωσιν καν-δῆλας ποῦ θγάζει λαμπερὲς καὶ ἀπότομες τσιμπλίδες ὅταν κοντεύει νὰ σβύσῃ καὶ πολλὰς γεροντοκόρες μᾶς κάμουν τὴν ἐντύπωσιν σταπίδας ποῦ κατάντησε τέτοια ἀπὸ ζουμερὴ ρόγα.

ὁ Τσ...

ΑΠὸ Τῶν „ΓΕΛΩΤΑΣ“ Τῶν Δ. ΚΟΚΚΟΥ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Ἄν ἡ Μαγδαληνὴ, ὡς σὺ, ὦραία ἦτο κόρη
Καὶ ἤροχειο πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἰησοῦ νὰ πέσῃ
Ἐκεῖνος τὴν ἁμαρτωλὴν εὐθὺς θὰ ἐσυγχώρει,
Ἄλλ' εἰς διπλοῦν ἁμάρτημα ἤθελεν ὑποπέσει.
Ἠδύνατο καὶ ὁ Χριστὸς αὐτὴν νὰ ἀγαπήσῃ
Καὶ συγχωρῶν τὴν γόησσαν.... ἐκεῖνος ν' ἁμαρτήσῃ.

ΥΠΝΟΣ — ΘΑΝΑΤΟΣ

Τόσαις φοραῖς, μελαγχροινὴ, σὲ βλέπω σὶ ὄνειρό μου
Ὅπου, ἂν εἶνε ἀδελφὸς ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου,
Ἦθελα καὶ σ' ἐμένανε ν' ἄπλωνε τὰ φτερά του,
Γιὰτὶ..... γιὰτὶ παραιοτεῖνὰ θὰ σ' εἶχα στὸ πλευρό μου.

ΕΡΩΣ — ΔΥΝΑΜΙΤΙΣ

Ὅταν τὰ δύο τῆς γλυκὰ καὶ μαῦρα μάτια
Τύχη νὰ πέσουν σὶ δικά μου γελασμένα,
Τότε μιλιοῦνια τῶν μιλιοῦνιῶν κομμάτια
Γίνεται ἡ μαύρη μου καρδιὰ, ὠϊμένα!
Τῶπα σὲ κάποιον καὶ μοῦ λέει: Αὐτὰ τὰ μάτια
πρέπει νὰ εἶναι τοῦ ἔρωτα τὰ δνὸ δωμάτια.

☆☆

Ἦξευρα πὼς ὁ ἔρωτας εἶναι δοκάνι
Πὼς εἶνε δίχτυ ὅπου πιάνει ταῖς καρδιαῖς,
Μὰ θρόιμματα σὲ μιὰ ματιὰ του νὰ ταῖς κάη
Καὶ μέσα μας ν' ἀνάβουνε σὰν ταῖς φωταῖς,
Θὰ πῆ πὼς γνιὸς δὲν εἶνε πειὰ τῆς Ἀφροδίτης,
Μὲν' εἶναι κάτι ἄλλο· εἶναι..... δυναμίτις.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ — ΘΕΟΣ

Ἄν εἶν' ἀλήθεια δι καὶ εἰκόνα
Μὲ τὸ Θεὸ πλασθήκαμε κι' ὁμοίωσί του,
Δὲ ξέρω τί τραβᾶμε τὸ χειμῶνα,
Ἄλλὰ κι' αὐτὸς θὰ βλασιμάη τὴν ποιήσι του.

**

Φανιάσου ὁ Θεὸς χιονίστρας νᾶχη
Ἦ καὶ ποδάγρα μ' ἓνα τέτιο κρούο,
Φανιάσου γὰ τὸν ἔπιανε συνάχι
Ἦ καὶ ῥευματισμοὶ !! Ρουεγο Dio !

ΧΙΟΝΙΕΣ

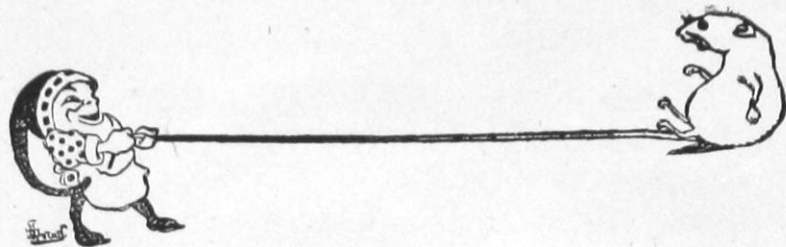
Ὁ σύζυγος (ὀργισμένος) — ...Καὶ ἀπόδειξις ὅτι ἀξίζεις λιγότερο ἀπ' ἐμένα εἶνε ὅτι, ὁ πατέρας σου μαζί μὲ σένα μ' ἔδωσε καὶ χίλιες λίρες.

Στὴν τράπεζα.

Ὁ τμηματάρχης στὸν ὑπάλληλο — Θα σᾶς ἀλλάξουν τὸ γραφεῖον κύριε, διότι πρῶτον κοιμᾶσθε ὅλην τὴν ἡμέρα καὶ δεύτερον διότι ροχαλίζετε καὶ δὲν ἀφίνετε τὸν κύριον διευθυντὴν νὰ κοιμηθῆ.

Ἐκεῖνος στὸν μικρὸ ἀδελφὸ ἐκείνης. — Ἄν μπορέσης νὰ μοῦ φέρῃς μερικὲς τρίχες ἀπ' τὰ μαλλιά τῆς ἀδελφῆς σου, θὰ σοῦ δώσω ἓνα γρόσι.

— Δυὸ γρόσια κατέδωκε, νὰ σοῦ φέρω ὅλη τὴν περοῦκα.

ΔΟΥΛΑ ΚΑΙ ΚΥΡΑ

Ὁ Ζαχαρίας ὁ Σταπῆς εἶνε γεροντοπαλήκαρο, εἶνε φιλοποδόγυρος εἶνε ῥαντιέρης, εἶνε καὶ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Ροξάνη, τὴ χῆρα ποῦ κάθεται στὸ Ταρλάμπασι.

Ἡ Ροξάνη εἶνε χῆρα, εἶνε ξανθὴ, εἶνε προκλητικὴ, εἶνε τέλος πάντων σὰν ἓνα μεγάλο καὶ ὄριμο σῦκο, καὶ ὅμως ὁ Ζαχαρίας πολλὰς φορὲς ἀντὶ νὰ δῆ στὸν ὕπνο του τὴ χῆρα ἔβλεπε τὴ Λεμονιά τὴ δούλα τῆς. Δὲν εἶχε ὅμως ἄδικο.

Ἡ Λεμονιά εἶνε πειὸ χαριτωμένη, ἔχει μάτια πειὸ ὠραία, σῶμα πειὸ κανονικὸ, στηθάκι πειὸ σπαρταριστό. Μ' ἄλλα λόγια, ὅλα τῆς δούλας εἶναι ποιὸ λεπτά, πειὸ γαργαλιστικὰ ἀπ' τῆς κυρίας, πρᾶγμα ὅχι βέβαια σπάνιο στὴν ἐποχὴ μας.

Μιὰ μέρα ὁ Ζαχαρίας ὁ Σταπῆς πῆγε νὰ εὔρη τὴ χῆρα ποῦ τὸν περίμενε. Ἦτανε Δεκέμβριος. Τὸ χιόνι ἔξω ἔφθονο κι' ὀρμητικὸ γέμιζε τοὺς δρόμους καὶ τὰ κεραμίδια.

Ὁ Ζαχαρίας μὲ δυνατὸ καρδιοχτύπι ἔνεκα τοῦ ἔρωτος καὶ μὲ πολὺ κόπο ἔνεκα τῆς γλύστρας, ἔφθασε στὸ σπίτι τῆς Ροξά-

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ
κ. Ἰωαννίδης

νης. Τὸ καρδιοχτύπι του ἐκείνην τὴν ὥρα δυνάμωσε. Τὸν εἶχε ἀνοίξει ἡ Λεμονιά.

Τὰ μάτια τῆς δούλας ποῦ ἔβλεπε στὸν ὕπνο του, τὸ προσωπάκι της, τὰ μαλλιά της, ἡ κορμοστασιά της, ὁ λαιμὸς της πρὸ πάντων τὸν εἶχαν ζαλίσει. Καὶ ζαλισμένος καθὼς ἦταν τὴν στιγμή ποῦ ἡ Λεμονιά κρεμοῦσε στὸ κρεμαστήρι τὸ πανωφόρι του, ἐκείνος χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ σκουπίσῃ τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ μουστάκια του ποῦ ἦταν γέμάτα ἀπ' τὸ χιόνι, ἔσκυψε σιγὰ-σιγὰ καὶ τὴ φίλησε στὸν ἄσπρο της λαιμό.

Ἡ Λεμονιά ἀνατρίχιασε ἀλλὰ δὲν πρόφθασε νὰ διαμαρτηρηθῇ. Ἡ κυρία της εἶχε ξεπροβάλλῃ ἐκείνη τὴ στιγμή πρὸς ἀπ' ἓνα μεγάλο καὶ χονδρὸ παραπέτασμα· χαιρέτισε ψυχρὰ τὸ Ζαχαρία, τὸν ὀδήγησε στὴν κάμαρά της καὶ ὕστερα γύρισε κοντὰ στὴ δούλα της. Τὸ ὕφος της ἔδειχνε ὅτι κατάλαβε τὴν ἐπίθεσι τοῦ Σταπῆ.

Ἄγριοκύτταξε μιά τὴ Λεμονιά στὰ μάτια καὶ ὕστερα στὸ λαιμό. Ἐξαφνα χαμογέλασε, ἄφησε ἀπότομα τὴ δούλα καὶ μπῆκε στὴν κάμαρα ποῦ βρίσκονταν ὁ Ζαχαρίας.

— Δὲ μοῦ λὲς Ζαχαρία, τὸν ῥώτησε εἰρωνικὰ μόλις μπῆκε, τὰ μουστάκια σου τά βιάφεις;

Ὁ Ζαχαρίας ἀνάντησε. Αὐτὸ ποῦ τοῦ ῥωτοῦσε δὲν εἶχε βέβαια καμιὰ σχέσι μὲ τὸ τόλμημά του καὶ ὑπόθεσε ὅτι ἡ χῆρα δὲν κατάλαβε τίποτα.

— Τὰ βιάφω Ροξάνη μου γιατί ἡ φύσις μ' ἀδίκησε· ἄσπρισα πρὶν τοῦ καιροῦ μου.

Ἡ Ροξάνη γέλασε.

— Ἦθελα νὰ σοῦ πῶ καυμένε ὅτι ἡ βαφή ποῦ μεταχειρίζεσαι δὲν εἶνε καθόλου καλή.

— Περίεργο, ποῦ τὸ κατάλαβες;

— Ξεβάφει, εὐλογημένε.....

Ὁ Ζαχαρίας κύτταξε στὸ πονκάμισό του, κύτταξε στὰ χέρια του, ἔτριψε τὰ μουστάκια του, δὲν ἔβλεπε ὅμως τίποτα.

Ἡ Ροξάνη ἐν τῷ μεταξύ ἔσκυψε στ' αὐτί του.

— Ὅχι ἐκεῖ..... στὸ λαιμό τῆς δούλας μου, τοῦ ψιθύρισε μὲ κακεντρέχεια κ' ἔφυγε ἀπότομα ἀπ' τὴν κάμαρα.....

Ἐφυγε κ' ὁ Ζαχαρίας ὁ Σταπῆς μὲ λύσσα καὶ ἀπόγνωσι γὰρ νὰ μὴ ξαναπατήσῃ πειὰ οὔτε στὴ Ροξάνη τὴ σκληρόκαρδη, οὔτε στὸν κουρέα του τὸν ἀσυνείδητο.

Ο ΤΣΙΡΟΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ

Ο ΕΓΩ

ΓΚΑΦΕΣ

Κάποιος ποῦ μόλις μπαίνει στὸ σπίτι του συναντᾷ τὴν πεθερά του:

— Περιτὸ, μπτέρα, νὰ οἶς ῥωτήσω τί φαγὶ ἔχουμε ἀπόψε. Μιρίζει γουρουνάκι στὴ σοῦβλα.

— Ἐξυπνε! Πρὶν λίγη ὥρα ὁ γιατρός μ' ἔκαμε καυτηριάσεις στὰ πόδια.

ΧΙΟΝΙΕΣ

Στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, μεταξύ δύο ποῦ πρόκειται νὰ μονομαχήσουν :

— Βλέπω κύριε, λέγει ὁ ἕνας, ὅτι πήρατε μόνον « aller ». Φοβεῖσθε δέβαια μήπως δὲν ἐπιστρέψετε. Ἐνῶ ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας ὄταν πηγαίνω εἰς μονομαχίαν, πέρνω πάντοτε « aller-retour ».

— Κ' ἐγὼ, κύριε, ὅς λέγω ὅτι μεταχειρίζομαι τὸ « retour » τοῦ ἀντιπάλου μου τὸ ὁποῖον πέρνω, ἀφοῦ τὸν σκοτῶ θω.

— Τι δίνει κάθε μῆνα ἡ γυναῖκα μου στὴ μοδίστρα !

Ἄν τὸ ἤξερα.....

— Δὲν θὰ πανδρευοῦσθυνα ;

— Ὅχι, θὰ πανδρευόμουν τὴν μοδίστρα.

ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ κ Κουρεμένος

ΤΥΠΟΣ ΤΕΝΟΡΟΥ

ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙΑ

.... Κ' ἐγὼ τὰ βράδια δὲ ξεχνῶ μὲ σερενάδες νὰ περνῶ

φαρμακοποτισμένους.

Μ' ἀλοίμονό μου τὴ βραδιά ποῦ πάρ' ὁ γέρος μυρωδιά καὶ βγῶ... περεχνημένος.

ΘΕΟΞΟΥΡΙΣΤΟΣ

ΤΥΠΟΙΟ ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Δὲν ξεύρω, τι αὐξοντα ἀριθμὸν φέρνει στὸ γενεαλογικὸν τοῦ δένδρον, μὰ στὰ σήγουρα ἂν ἦτανε ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ θὰ τὸν ἔλεγαν ἑξάπαντος Νεφθαλὶμ ἢ τὸ πολὺ πολὺ Ζαβουλὼν, ἐν ᾧ ὁ Νονὸς τοῦ τὸν ὠνόμασε σκέτα σκέτα Κώστα.

Μέτριος τὸ ἀνάστημα, καλοκαμωμένος, πρόσωπον ἐπίμηκες πλασιομένο ἀπὸ μιὰ πλουσία κόμη χρώματος βαθέος ἰκαστανοῦ καὶ στολισμένο ἀπὸ ἕνα ζευγάρι μάτια ἀμυγδαλωτὰ, σωστός Δὸν Ζουὰν, ἂν καὶ κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ἰδίου, χαρτοσιὰ δὲν πειάνει ὁ περίφημος ἥρωσ τοῦ Λόρδου Βύρωνος, ἀφοῦ ὁ φίλος μου μονάχος τοῦ αὐτοτιτλοφορεῖται Πετεινός.

Τοῦ μπῆκε ἡ ἰδέα νὰ γίνῃ ἀρτίστας.

Selveli καὶ νότες στὴν ἡμερησία διάταξι. Διάφοροι μαέστροι νὰ ποζάρουν τὴ φωνή του, τὴν ὁποῖαν βρῶσκω ὅτι θὰ ἦτανε ἀρκετὰ γλυκειὰ καὶ εὐστροφος ἂν πράγματι ὑπῆρχε. Κοντολογῆς, πάει κι' αὐτό.

Ἐπειτα τὸ ἔρριψε στὴν κιθάρα τὴν ὁποῖαν καθὼς ὁ ἴδιος μᾶς λέγει τὴν ἐξέμαθε στὴν ἐντέλεια, μὲ μιὰ μικρὴ πορένθεσι. Ποῦ τώρα, ὁ κακόμοιρος τὴν ἔχει ξεχάσει, ἀποτέλεσμα, πάει κι' αὐτό.

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ, σταθῆτε, ἐρωτεύτηκε (ἀρτίστα καρδιὰ, πειὸ μαλακὴ πάντοτε ἀπὸ τῆς ἄλλαις) ἐρωτεύτηκε ἀπαίσια, ἐρωτεύτηκε τρέλλά, καινούργια τρεχάματα, ἀρραβῶνες, προῖκες, κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα κορο-

φέξαλα, και στὸ τέλος τοῦδωσαν κι' ἀπὸ 'κεῖ τὰ παπούτσια στὸ χέρι, σοῦμα, πάει κι' αὐτό.

Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν. Ἐφερε πρῶτα γένεια, φαίνεται ὅμως καθὼς ἡ παράδοσις λέγει, κατόπιν τοῦ ξουρίσματος ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ἀγαπητικιάς του, ὁ φίλος μου ἀπ' τὸ κακό του ξούρισε τὰ γένεια του, κι ἔχει ὁ Θεός. . . . .

ΕΓΩ.

ΧΙΟΝΙΕΣ

Τὸ πλουσιόπαιδο στὸ φτωχόπαιδο — Ἡ μαμά μου ἀγόρασε ἓνα μικρὸ ἀδελφάκι.

Τὸ φτωχόπαιδο — Μπα, σ' ἐσᾶς λοιπὸν ἀγοράζονται ; Σ' ἐμᾶς ἡ μαμά τὰ κάμει μόνη της.

Εἰς τὸν σταθμὸν :

- Χαῖρε λοιπὸν ἀνεψιέ μου και ὅταν χρειασθῆς λεπτά, γράψε μου.
- Μάλιστα θεῖε. Νὰ και τὸ γράμμα !

Ἡ κυρία στὸ ὑποδηματοποιεῖον.

— Τι ὥραῖα παπούτσια ποῦ εἶνε αὐτά ! Ἄλλὰ τὸ τακοῦνι τοῦ Λουδοβίκου δεκάτου πέμπτου εἶνε πολὺ ψηλὸ· μήπως ἔχετε τίποτε χαμηλότερα Λουδοβίκου δεκάτου τετάρτου, δεκάτου τρίτου ἢ και χαμηλότερα ἀκόμη ;

Φοιτητής. — Τι φρίκη ! Τῆς τελευταίας μέρες τοῦ μηνὸς δὲν ἔχω πεντάρα. Δὲν μοῦ μένει, παρὰ..... νὰ πάω στὸ μάθημα !

ΖΑΚΥΝΘΙΑΝΟ

Η ΜΑΤΣΟΥΚΙΑ

ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΑ

Ἄ τοῦ πάρη ὁ διάλογος τῆ καρκάλα ἀπόψε. Μωρὲ μὲ τοῦτο τὸ κοντοστήλιαρο θὰ τοῦ φατεστάρω μιὰ στὸ κεφάλι, ποῦ θὰ τοῦ τὸ κάμω πιάτο. Τὰ μυαλά του θὰ τοῦ τὰ κάμω πανάδα. Μὰ δὲν εἶναι ζωὴ ἐτούτη, πᾶσα βράδου νὰ μὲ πρετσιπιτάρη ὁ ἰνφάμες. Νὰ τοῦ δείξω ἐγὼ τοῦ ζαγαριοῦ ποῦ μὲ πῆρε γιὰ ῥεντίκολο και θέλει νὰ μπαρτζολιτάρη.... μὲ ποῖονε ; μ' ἐμέ ! ποῦ στὰ νιάτα μου ἔκανα τσῆ νταῆδες κι' μαζεῦόντανε σὰ χελῶνες !... Ἰσάφι σου, μωρὲ Πάμφιλα, ποῦ ἐγέρασα ! Μὰ και πάλι θὰ σοῦ δείξω, σγαρίλιο, πόσο πεζάρω. Θὰ σοῦ κάμω λζόμα τὴν καρκάλα.

Μωρὲ ἐσὺ φτασίμουλε, ἀπὸ τὸ σούρπωμα θὰ κάνης ῥόντα στὴν πόρτα, και πρῶτο ποῦ ξεσπηντάρει ὁ Πάμφιλας ἀπὸ τὴν καντουνάδα τοῦ Ζησιμόπουλου θὰ μὲ ἀβιζάρης δελέγκου. Ἄκους μωρὲ ;

— Ναῖσκε, μάστορα.

— Κάνε τώρα τὴ στραβομάρα σου και κάρφωσε καλά τσῆ κολοπετίνες, μὴ μοῦ ἔρθη τὸ φοῦρτε και σὲ ἀργάσω.

Ἄ γέρο-μαστρογιάννης εἶχε τὸ παπουτσαδικό του στὴν Πλατεῖα Ροῦγα, σ' ἓνα κατῶγι ποῦ ἐφωτιζότανε ἀπὸ μιὰ πόρτα και μιὰ παρεθύρα μὲ τζάμια Ἦταν φτωχὸς μπαλωματῆς κι' ἔκανε τὴ δουλειά του μόνος μ' ἓνα μικρὸ μαθητή. Τὸν πάγκο του τὸν εἶχε σιμὰ στὴν παρεθύρα μὲ τὰ τζάμια, ποῦ τὰ εἶχε κλεισμένα γιὰ τὸ κρῦο.

Μιά μέρα κάτι τοῦ ἔκαμε ὁ μαθητὴς του κι' ὅπως τοῦ ἔδωσε μιὰ πεταχτὴ μὲ τὴ σαμοῦτσα, τοῦ ξέφυγε κι' ἔσπασε τὸ κάτου τζάμι τῆς παρεθύρας, κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε λεφτὰ νὰ βάλῃ καινούριο τὸ ἀντικατέστησε μὲ λίγο χοντρὸ χαρτί.

Ὁ Πάμφιλας ἦταν γείτονας μὲ τὸν Μαστρογιάννη καὶ συχνὰ ἐπῆγαινε στὸ μαγαζίτου καὶ τὸν πείραζε μὲ ἀστεῖα. Ὅταν εἶδε τὸ σπασμένον γυαλί, ἐπῆγαινε καθὲ βράδῳ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ παπουτσαδικο, κι' ὅπως ὁ Μαστρογιάννης ἐργαζότανε σιμὰ στὴν παρεθύρα, ἔδινε μιὰ ὁ Πάμφιλας μὲ τὸ κεφάλι του, τοῦ ἔσχιζε τὸ χαρτί καὶ λέγοντας, « καλὴ σπέρα, μάστορα », ἔφευγε.

Ὁ Μαστρογιάννης κάθε βράδῳ εἶχε τὸ βάσανο νὰ κολλᾷ νέο χαρτί, γιὰ νὰ μὴ τοῦ σβύνη ὁ ἀέρας τὴ λάμπα καὶ νὰ μὴ κρυώνῃ. Ἀπελπίστηκε ὅμως ἀπὸ τὲς πολλὲς φορὲς, τὸν ἐστενοχώρησε τὸ ἀστεῖο τοῦ Πάμφιλα, ποῦ τῷ-παιρνε καὶ γιὰ προσβολή, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ μιὰ γιὰ πάντα.

Εὔρηκε ἓνα χοντρὸ κοντοστήλιαρο κι' ἐσκέφτηκε τὸ βράδῳ νὰ βάλῃ τὸ μαθητὴ του νὰ φυλάγῃ στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ, κι' ὅταν ἰδῆ τὸν Πάμφιλα νὰ ἔρχεται νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ γιὰ νὰ ἐτοιμασθῇ, καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ μπάσῃ τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ χαρτί νὰ κάμῃ τὸ ἀστεῖο, νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ματσουκιά στὸ κεφάλι, καὶ ὅ,τι διάολο θέλει ἄς γένη.

Ἄνεκοίνωσε ὁ Μαστρογιάννης τὸ σχέδιο τῆς ἐκδικήσεώς του στὸ μαθητὴ του, τοῦ ἔδειξε τὸ χοντρὸ κοντοστήλιαρο καὶ τὸν ἔδασκάλεισε τὴ θὰ κάμῃ τὸ βράδῳ. Ὁ μαθητὴς ὅμως ποῦ σὰν παιδί τοῦ ἀρέσανε τὰ ἀστεῖα τοῦ Πάμφιλα καὶ τὸν ἀγαποῦσε, τὸ μεσημέρι ποῦ σχόλασε ἐπῆ-

ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ κ. Ἀναστ. Μισιρλόγλου

Ὁ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣ ΚΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Τῆς Ἑθικῆς Νοσοκομείου

γε καὶ εἶπε τοῦ Πάμφιλα τι ἔχει ἀπόφασι νὰ τοῦ κάμῃ ὁ μάστοράς του.

— Σπολάητις, τζογοῦλα μου, τοῦ εἶπε ὁ Πάμφιλας. Πήγαινε καλια σου, κάμε ὅπως σὲ ὀρμήνεψε ὁ μάστοράς σου καὶ θὰ γουστάρῃς τί θὰ πάθῃ τὸ βράδῳ ὁ μαστροφοντάκιας.

Ἀμέσως ὁ Πάμφιλας εὔρικε ἓνα χοντρὸ κολοκύθι Βενέτικο, τοῦ ἔβγαλε τοὺς σπόρους καὶ τὸ ἐγέμισε μὲ... φάβα. Κι' ὅταν ἐσούρπωσε καλὰ ἐκίνησε γιὰ τὸ παπουτσαδικο τοῦ μαστρογιάννη.

Ὁ μαθητὴς στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ ἔκανε βάρδια καὶ ὅταν ἀπὸ τὴν ἀπέναντι γωνία εἶδε τὸν Πάμφιλα νὰ ἔρχεται, ἐμπῆκε μέσα καί :

— Μάστορα, τοῦ λέει, ἔρχεται.

— Κάτσε, μωρὲ, στὴ δουλειά σου καὶ μὴ βγάλῃς τσιμουδιὰ γιὰτί θὰ σὲ σχίσω, τοῦ εἶπε σιγὰ ὁ μαστρογιάννης. Ἐχαμήλωσε λίγο τὴ λάμπα, ἐπῆρε τὸ κοντοστήλιαρο, ἐκρύφτηκε στὸ πλάγι τῆς παρεθύρας καὶ ἔτοιμος ἐπερίμενε τὸ ἀστεῖο τοῦ Πάμφιλα, γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὸ κεφάλι.

Ὁ Πάμφιλας ἐπέρασε ἀπὸ τὸ μαγαζι, ἐκύτταξε μέσα καὶ ὁ μαθητὴς κρυφὰ τοῦ ἔκανε νεῦμα πῶς ὁ μάστοράς του εἶνε κρυμμένος.

— Ἔρχεται, μωρὲ ; τοῦ λέει ὁ μάστορας.

— Ναῖσκε, μάστορα, ἀλέστα, γιὰτί χαζιρεύεται νὰ μπάσῃ τὸ κεφάλι του.

Ὁ μαστρογιάννης ἐτοιμάστηκε μὲ ὑψωμένο τὸ κοντοστήλιαρο καὶ σὲ λίγο τρουπάει τὸ χαρτί, ἀκούεται τὸ συνειθισμένο, « καλὴ σπέρα μάστορα », καὶ χώνεται μέσα ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι τὸ κεφάλι τοῦ κολοκυθιοῦ.

— Πάρε, μωρὲ, φωνάζει ὁ μαστρογιάννης καὶ κατεβάζει μὲ ὀρμὴ τὸ ματσοῦκι στὸ κολοκῆθι, νομίζοντας πῶς εἶνε τὸ κεφάλι τοῦ Πάμφιλα. Ἀλλὰ μὲ τὴ ματσουκιά, ποῦ ἔδωσε μπήχνει τὲς φωνὲς ὁ μαστρογιάννης, γιὰτί ἔσπασε τὸ κολοκῆθι καὶ τὰ περιεχόμενα τοῦ ἐχρίσανε τὰ μούτρα.

Ὁ μαθητὴς, βλέποντας τὰ χάλια τοῦ μαστόρου του, ἔπεσε κάτω ξεροὺς ἀπὸ τὰ γέλοια καὶ ὁ μαστρογιάννης χρισμένος τοῦ ἐφώναζε :

— Ποῦ εἶσαι μωρὲ φτασίμουλε ; Μὴ κρύβεσαι, μωρὲ, καὶ δὲν εἶνε τίποτε. Μὴ σνιαῖζεσαι, μωρὲ πλεμόνι, καὶ φέρε μου τὴ βέκα ὀγλήγορα καὶ τὸν κάνταρο νὰ πλυθῶ. Ἄ ! μωρὲ Πάμφιλα χαλάλι σου, ἔπρεπε νὰ βάλῃς, ὅπως πάντα, τὸ κεφάλι σου καὶ ὄχι τὰ πίσω σου !

ΑΒΟΥΡΗΣ

ΟΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΙ ΜΑΣ

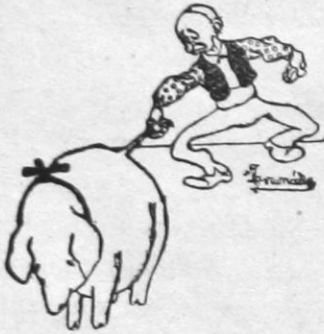
Στὸ Ρηγόπουλο

δ κ. Ἀλ. Ρηγόπουλος

Καλὸ παιδί καὶ ἐξυπνο
 Σπινθηροβόλον πνεῦμα
 Σοῦ μπαίνει πάντα στὴν δουλιὰ
 Μὲ ἓνα μόνον νεῦμα
 Στὰ σκίτσα εἶν ἀμίμητος
 Στὴν μουσικὴ τυρβάζει
 Καὶ συγγραφεῖς παντοδαποὺς
 νυχθημερὸν διαβάζει.
 Καὶ κἄτι ποῦ δὲν ξεύρετε
 Κι' ἐγὼ ποῦ δὲν σᾶς εἶπα
 Ὡσὰν Τζῶν Μποῦλ ἀφόρητα
 Καπνίζει πάντα πῖπα

ΕΓΩ.

Σ' ἐκείνην

Σὲ ξέχασα μὲ ξέχασες
 Κι' οἱ δυὸ μας ξεχαστήκαμε
 Καὶ πέρασε πολὺς καιρὸς
 Ποῦ δὲν ἐφιληθήκαμε.

Σοῦ λέγω ποῦμαστε τρελλοὶ
 Μικρούλα μου γὰρ δέσιμο
 Π' ἀφίνουμε τόσο καιρὸ
 Πῶχουμε διαθέσιμο

Ὁ χρόνος φεύγει γρήγορα
 Στὸ διά βα του δὲν πᾶνεται
 Δὲν τὸ θαρρεῖς ἀφύσικο
 Ἀγάπη μου νὰ χάνεται :

ΤΑΓΚΩ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΟΥΣΙΚΟΥΣ ΚΥΚΛΟΥΣΓΚΑΦΕΣ

Ἐκεῖνη — Βρίσκετε λοιπὸν ὅτι
 ἔχω λεπτὴ ἐπιδερμίδα ;

Ἐκεῖνος — Μάλιστα δεσποινίς.
 Καὶ ἂν θέλετε νὰ μάθετε ἔχω ειδικό-
 τητα σ' αὐτὰ, διότι στὸν στρατὸ κί-
 μουν τυμπανιστής.

Κάποιος κάμει φιλοφρονήσεις εἰς
 κυρίαν ἢ ὁποία ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ
 παράστασι ἑρασιτεχνῶν.

— Ἄ τοῦ λέγει ἐκείνη, γὰρ νὰ
 καλοπαιχθῇ αὐτὸς ὁ ρόλος, ἢ ἠθο-
 ποιὸς πρέπει νὰ εἶνε νέα καὶ ὠραία.

— Καὶ ὁμως κυρία μου, εἶσθε ἢ
 ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου.

Ὁ κ. ΡΙJANI

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Χαρισμένο στους ποιητάς μας.

Ἄηδιασμένος ἀπ' τὴν πεζότητα, ἔφυγα μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο, στὸ ἀγαπημένο μου νησάκι τῆ Χάλκη. Πόσο ἀλοιότικα ζωγραφίζονταν τὸ νησάκι αὐτὸ μέσα στὴν ποιητικὴ μου ψυχὴ!

Χαράματα! Ἐκεῖ στὴ μοναξιὰ τοῦ μαγεύει, ἄκουα τὴ θάλασσα τοῦ χαΐδευε τὴν ἀμουδιὰ καὶ τὰ τσάμια τοῦ μὲ μιλούσανε ψιθυριστὰ μὲ τὴ δική μου γλῶσσα!

Τὸ γαϊδουράκι μου τοῦ μὲ κουβάλισε ὡς ἐκεῖ πάνω, κατάκοπο λίγο πειὸ πέρα ἔβροσκε κ' ἐγὼ ρέμβαζα!

Τὶ ἔμορφα τοῦ ἦταν!

Κ' ἔν' ἀεράκι ἀλαφρὸ πῶπερνε τὴ μυρωδιὰ ἀπ' τὰ τσάμια βουνοκορφῆς ἀπάτητης, μὲ χαΐδευε ἀπαλὰ-ἀπαλὰ καὶ μὲ νανούριζε!

Τὶ ἔμορφα τοῦ ἦταν!

Κι' ἀπ' τὸ νανούρισμα τὰ μάτις μου βαρένανε κι' ὄλο βαρένανε καὶ ὕστερα κλείσανε.....

Ἔνας ἀχνὸς ὀλόασπρος μ' ἔνα μακρυσμένο μελωδικὸ τραγουδι φάνηκε ἀξαφνα βαθειὰ πολὺ βαθειὰ, ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ πυκνὰ τὰ τσάμια. Καὶ σὲ λίγο τὸν ξεχώρισα τὸν ἀχνὸ καὶ μαγεύτικα!

Ὅλες ἢ γυναῖκες τοῦ πόθησα στὴ ζωὴ μου μισόγυμνες, μὲ τὰ ὀλόχρυσά τους τὰ μαλλιά τοῦ τὰ ξεφτοῦσε τὸ ἀλαφρὸ ἀεράκι, μὲ τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τοῦ βγάζανε τὰ κορμιά τους τὰ κέρνια, μὲ κυττάζανε κατάματα καὶ μὲ χαΐδευανε μὲ τῆς πνοές τους!

Τὶ ἔμορφα τοῦ ἦταν!

Καὶ ὕστερα, μιὰ ἀπ' ὄλες μὲ μάτια πειὸ γλυκὰ, μὲ σῶμα πειὸ ἀπαλὸ, μὲ μαλλιά πειὸ μεγάλα ἤρθε καὶ κάθησε κοντὰ μου.

Ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ πόθησα πειὸ πολὺ στὴ ζωὴ μου! Πόσο τὴν ἀγαποῦσα αὐτὴν τὴ γυναῖκα! Καὶ ἄπλωσε τὰ ἄσπρα της τὰ χέρια τοῦ δὲν τὰ σκέπαζε τίποτα, ἔπιασε τὸ κεφάλι μου, τὸ ἀκούμπισε στὸ γυμνὸ της στῆθος καὶ μέσα σὲ λόγια τοῦ μεθούσανε, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της στὸ κεφάλι μου καὶ μὲ φίλησε! Μιὰ ἡδονὴ ἀφάνταστη περιέχουσε τὸ σῶμα μου!

Πόσο μαγεύτικα!.....

Μὰ δὲ βάσταξε ἀπάνω στὸ φίλημα ἐκεῖνο, τὸ ὄνειρο εἶχε τελειώση. Ζύπνησα κ' ἔνοιόσα στὸ πρόσωπό μου ἓνα χνῶτο ἀπότομο. Τὸ γαϊδουράκι μου τοῦ μ' ἀγαποῦσε, μ' ἄγλυφε στὸ μάγουλο μὲ τὴ μεγάλη του τὴ γλῶσσα! Κ' ἐγὼ ὄνειρευόμουν τὸ φίλημα τῆς γυναῖκας τοῦ πόθησα πειὸ πολὺ στὴ ζωὴ μου!

Πόσο συχάθηκα!

Ο ΤΣΙΡΟΤΟΣ

ΧΙΟΝΙΕΣ

Φιλοσοφία.

Ἔτοιμος νὰ κρεμασθῆ:

— Καὶ νὰ συλλογιέσαι ὅτι, αὐτὸ τὸ σκοινὶ τοῦ τ' ἀγόρασα τριάντα παρὰδες θὰ κοστίζη σὲ λίγο τρεῖς λίρες καὶ ὅτι ἂν τῆς εἶχα αὐτὲς τῆς λίρες δὲν θὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ καταφύγω στὸ θάνατο!

Ἔνας εἶνε ἀπελπισμένος ἐπειδὴ ἔχασε τὸ μανδῆλι του.

— Μὰ καῦμένο, τοῦ λένε, δὲν εἶνε καὶ τόσο σπουδαῖο.

— Δὲν εἶνε γιὰ τὸ μανδῆλι· εἶχα ἐπάνω ἓνα κόμπιο γιὰ νὰ θυμοῦμαι κατὶ σπουδαῖο.

Ο ΚΥΡ ΓΙΑΓΚΟΣ

‘Ο κύρ Γιαγκος ὁ χιώτης ὁ κάλφας
τῶχε κάμη στ’ ἀλήθεια μεράκι
ποῦ ἡ Φρόσω του ἦτανε στεῖρα
καὶ δὲν τοῦκαμνε λέει παιδάκι.

Γι’ αὐτὸ πῆγε σιὸν παπᾶ,
τὸν παπᾶ Λεφτέρη,
ἴσως καὶ μὲ ξεορκισμοὺς
κᾶτι καταφέρη.

Ἐδροσίσθηκ’ ὁ παπᾶς
παρατᾶ μιὰ χῆρα
κι’ ἀπὸ τότε τακτικά...
ξεορκισμοὺς στὴ στήρα.

Τὸν συμπάθησε κι’ αὐτὴ
τὸν παπᾶ Λεφτέρη
καὶ στριμώναν μὲ παλμοὺς
διὰ... τοὺς ξεορκισμοὺς
σὲ μιὰ κάμαρα κλειστὴ
μέρα μεσημέρι.....

Κι’ ὁ κύρ Γιαγκος ὁ χιώτης ὁ κάλφας
διαν ἦτ’ ὁ παπᾶς σιὸ... πλευρό του,
ἀπ’ τὴν κάμαρα ἔξω περνοῦσε
κι’ ἔκαμν’ ἔξη φορὲς τὸ σταυρό του.

Ο ΤΣΙΡΟΤΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

‘Ο κ. Π. Τιβέριος

ΧΙΟΝΙΗΣ

- Μαρία, σ’ ἀγαπῶ.
- Κάμε μου ὄρκο.
- Σ’ ὅ,τι ἔχω ἱερὸ.
- Καλὲ κάμε μου ὄρκο ὅτι
πρᾶγμα ποῦ ἂν δὲν τῶ-
χης δὲν μπορεῖς νὰ ζή-
σης.
- Νὰ μὴ χαρῶ τὸ μισθό μου.

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ
ΠΑΡΙΔΟΣ ΜΑΚΡΙΔΟΥ

Ἀναλαμβάνει πῦσαν παραγγελίαν μὲ ὑλικά πρώτης ποιότητος δυνάμενον νὰ ἰκανοποιήσῃ καὶ τὴν
ἀπαιτητικώτερον τῶν πελατῶν. ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ, ΣΟΚΚΟΛΑΤΕΣ, ΦΟΝΤΑΝ καὶ πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τῆ
τέλειον Γάμων, Βαλτίσεων, κ.τ.λ.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέρα Ἀρ. 84.
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Ὀδὸς Ἀλλεὸν διέδος Ἀλλεὸν Ἀριθ. 5 Μπέργουλου

Μ^ς HUGUENEN

Γενικὸς διευθυντὴς τῶν Ὀθωμανικῶν σιδηροδρόμων
Ἀνατολῆς.

ΧΙΟΝΙΕΣ

- Έχω ένα φοβερό πονόδοντο και δέν ξέρω τι νά κάμω .
- Κ'έγώ χθές ήμουν τὸ ἴδιο· ἀλλὰ πῆγα σπίτι μου, ἔβαλα καὶ με φίλησε ἡ γυναῖκα μου καὶ ἀμέσως μου πέρασε. Γιατί δέν κάνεις καὶ σὺ τὸ ἴδιο ;
- Καλὰ λές ! Δέν μοῦ λές, ἡ γυναῖκα σου εἶνε σπίτι τώρα ;
- ! ! ! !

ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ συμπαθὴς χειρουργὸς
κ Δ. Δρακόπουλος

Κατόπιν τῆς ἀπαγγελίας τοῦ κ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ.

ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΟΣ

αλὸ παιδιὸ ὁ Νίκος. Στὸ νοσοκομεῖο ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν λυπότανε γιατί εἶχε τραβίξη ὁ ἔρημος. Σουράφι ὅμως ὁ εὐλογημένος ! Ὅλοι ἅμα τὸν βλέπανε, ἔφευγαν μετὰ τὰ τέσσερα. Ὅλοκληρες παρέες διαλυότανε σὰν καπνὸς ἅμα φαινότανε ὁ Νίκος.

Πῶς νὰ φύγωμε ὅμως ἐγὼ κι' ὁ Γιώργος ποῦ τὰ ἐγχειρισμένα μας ποδάρια μᾶς κρατοῦσαν καρφωμένους στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου ;

Κ' εἶχε μιὰ κουβέντα ὁ εὐλογημένος ! Ἀργὰ-ἀργὰ, μονότονα ἔβγαζαν τὰ λόγια ἕνα-ἕνα κι' ἀνάμεσα στὸ καθένα εἶχε διάστημα γιὰ ἄλλα δέκα, ποῦ σ' ἔπιανε ἡ ψυχὴ σου, ὡς νὰ φθάσῃ στὸ τέλος τῆς φράσης.

Ὁ Γιώργος μοῦ εἶπε μιὰ μέρα ἐμπιστευτικῶς, ὅτι παρατήρησε πῶς κατὰ τὸ παράγγελμα τοῦ σοφοῦ, ὁ Νίκος γυρνοῦσε ἑπτὰ φορὲς τὴ γλῶσσα στὸ στόμα του πρὶν κάθε λέξι.

Ποῦ ἡ κουβέντα τοῦ Γιώργου ; Γρήγορη, ζωντανή, ὄλο νεῦρο καὶ ὄλο εἰκόνες. Τὴν ὥραϊα ποῦ διηγότανε κυρίως κνηγετικὲς περιπέτειες, ἐντυπώσεις ταξιδιωτῶν σὲ κόσμους ἐξωτικούς, ποῦ σὲ τραβοῦσαν σὰ μαγνήτης.

Ἐνα βράδυ καθόμασταν — καθόμασταν εἰν' ἕνας λόγος καὶ λέγεται γιατί κι' οἱ δύο μας πάντα εἶμασταν ξαλωμένοι — κι' ὁ Γιώργος μοῦ διηγότανε πόση ζωτικότητα ἔχει ὁ καρχαρίας τοῦ ὁποίου τὸ κεφάλι χωρισμένο ἀπ' τὸ σῶμα, μετὰ μισή ὥρα ἔχει τόση δύναμη ποῦ μπορεῖ δαγκάνοντας νὰ κόψῃ σὰν ἄγερο ὄλοκληρο κουπὶ, ὅταν πλακώνει ὁ Νίκος.

Ἡ μιὰ ὀμιλία φέρνοντας τὴν ἄλλη, — μιλοῦσε βέβαια μοναχὰ ὁ Νίκος — ἀπ' τὸ καλημέρα ἔφθασε νὰ μᾶς πῆ πῶς πέθανε ὁ πατέρας

του. Ἀκόμα ὅταν συλλογίζωμαι αὐτὴ τὴ συμφορὰ, τὰ μαλλιά μου μουσκεύουνε ἀπὸ ἰδρώτα ποῦ ἔχουσα τῆς ἀγωνίας.

Ὁ Νίκος ὅμως ἔχουσε δάκρυα ζεστά-ζεστά καὶ μεγάλα σὰ χάντρες ποῦ κυλοῦσαν πάνω στὰ ἀξούριστά του μάγουλα. Κι' ἦταν τόσο εὐλικρινής ἢ λύπη του, ποῦ σ' ἔπνιγε τὴν ἐπιθυμία ποῦ σ' ἔπιανε ὄρες-ὄρες νὰ τὸν στραγγαλίσης.

Δυόμιση ὄρες σωστὲς βάσταξε ἡ ἀγωνία τοῦ γέρου. Δὲ μᾶς χάρισε οὔτ' ἓνα στεναγμὸ, οὔτ' ἓνα λόγο, οὔτε μιὰ ἀναπνοὴ κομμένη ἀπ' τὸ ψυχομάχημα, οὔτ' ἓνα δάκρυ ποῦ ἔχυναν οἱ τρογυρνοὶ του.

Ὁ Γιῶργος προσπάθησε ἓνα δυὸ φορὲς νὰ τὸν σταματήσει.

— Ἄφησε καϋμένε Νίκο, τὶ τὰ θυμᾶσαι ἀφοῦ σὲ πειράζουν ;

— Ὁχι Γιῶργο, δὲν πειράζει Γιατὶ τάχα πατέρας μου εἶνε καὶ πρέπει νὰ τὸν κλαίω. Κ' ἔξακολουθοῦσε ἀλύπητα.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ ἀγωνία διακόπτονταν, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ ὁ Νίκος τὴ συγγένεια κάποιου ποῦ ἔμπαινε κατὰ τὴν ὥρα στὴν κάμαρα τοῦ ἐπιθανατίου, τῆς εὐεργεσίας ποῦ τοῦ εἶχε κάμη ὁ ἐπιθανάτιος καὶ τὴ μαύρη ἀχαρισία μὲ τὴν ὁποία πληρώθηκε, καὶ κατόπι τὸ ψυχομάχημα ξανάρχιζε φοβερὸ, ἀπελπιστικὸ, ἀτελείωτο.

Τέλος μετὰ δυόμιση ὄρες πέθανε ὁ γέρος καὶ ἠσύχασε αὐτὸς γιὰ πάντα κ' ἔμεῖς γιὰ λίγη ὥρα, γιατί ὁ Νίκος μᾶς ἀνάγγειλε ποῦ θὰ μᾶς διηγότανε κατόπι καὶ τὴν κηδεία, γιατί ἀπὸ τὴν κηδεία φάνηκαν ὅλοι οἱ συγγενεῖς τὶ ἦτανε.

Ὅταν ἔφυγε βγάλαμε ἀπὸ ἓνα στεναγμὸ ὁ καθένας ποῦ βάσταξε ἓνα κάρτο τῆς ὥρας κ' ἔπειτα πέσαμε ἀναίσθητοι.

Ὁ πρῶτος ποῦ συνῆλθε ἦμουν ἐγώ.

— Γιῶργο.....

— Τὶ εἶναι ;

— Ἐξακολούθησε.

— Ἀλήθεια τί λέγαμε ;

— Γιὰ τὸν καρχαρία ποῦ σκοτώνεται δύσκολα.

— Τὶ λὲς βρέ ; Ὁ καρχαρίας σκοτώνεται δύσκολα ! Σὰ μιρμηγκ μπροστὰ στὸν πατέρα τοῦ Νίκου. Δυόμιση ὄρες χρειάστηκε γιὰ νὰ τὸν ξεκάνῃ ὁ ἀλητήριος καὶ ἦταν ἐτοιμοθάνατος ! Ἀφοῦ ἔμεῖς ποῦ ἤμασταν θεαταὶ καὶ κοντέψαμε νὰ πεθάνωμε ὡς νὰ τελειώσῃ....

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΥΣΚΕΜΜΑΣ

Η ΜΕΛΙΤΖΑΝΑ

Γίνεται μεο' τὴ χόβολη σαλάτα ξακουσμένη

Τρώγεται καὶ μὲ σκορδαλιὰ, φρεσκοτηγανισμένη.

Ἄναξ τὴν ἐμπεγιέντησε κι' Ἰμάμης ἐμπαῖλντησε,

Τὴν ὄρα ποῦ ὁ μάγερας τὸ λάδι τοῦ ἐθύμησε.

Μ' ὀριτύκια τῆς γεμίζουνε οἱ κνηγοὶ τὰ σιγήθεια

Καὶ καλοπαραγεμιστὴ ἔξοχος εἶν' ἀλήθεια.

Τουροὶ τὴν ὄρεξι κεντᾶ καὶ μουσακᾶς τρελλένει

Καὶ σὲ πολλὰ καλὰ φαγιὰ γιὰ γαρνιτούρα μπαίνει.

Κεφτέδες γίνονται μ' αὐτὴν, καρνι-γιαρὶκ καὶ ἄλλα,

Τὴν τρῶν σὲ σπῖτια φτωχικὰ καὶ σὲ πολὺ μεγάλα.

Ὅλα αὐτὰ μᾶς συγκινοῦν καὶ ὅλοι τὰ γνωρίζουν

Καὶ πάντες εἰς τὴν θέαν των τὰ δόντια ἀκονίζουν

Γίνετ' ἀκόμη καὶ γλυκὸ, γίνεται καὶ κομπόσια

Ἰ' ἂν τὰ πειτύχης πόνυθενά, ὅσα κι' ἂν ἔχῃς δόσια

Καὶ πάρε καὶ δοκίμασε τὴ γλύκα τῆς ἐκείνη

Καὶ θ' ἀνακράξης μὲ ὀρμὴ :

Νῦν ἀπολύσης, δέσποτα, τὸν δοῦλον σ' ἐν εἰρήνῃ

δι ἐπέστη ἡ σιγμὴ !

ΔΗΚΙΔΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΣ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ

Ο ΝΕΑΡΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ Κ. Θ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ
τὸ enfant gâté τοῦ καλλιτεχνικοῦ
μουσικοῦ κόσμου τοῦ Μπαχόγλου.

ΧΙΟΝΙΕΣ

Στὸ παρθεναγωγεῖο· καθηγητῆς ἡλικιωμένος ἐνῶ διδάσκει, ἐνοχλεῖται ὑπὸ τῶν μαθητριῶν.

— Προτιμῶ, λέγει, νὰ ἔχω ἐμπρὸς μου πέντε νέους, παρὰ μίαν ἀπὸ οἶς.

— Κ' ἐμεῖς τὸ ἴδιο, κύριε καθηγητᾶ, ἀπαντᾶ ἡ τολμηρότερη ἀπ' ὅλες.

Μεταξὺ ἠθοποιῶν.

— Ἐτόλμησα ἓνα ῥόλο πρώτης τάξεως.

— Δηλαδή;

— Νὰ, κατάφερα τὸν συγγραφέα καὶ θὰ μοῦ σερβίρουν στὴν τετάρτη πρᾶξι ἓνα κοτόπουλο ἀληθινὸ!

ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΑ

— Κυρία, ἦλθε ὁ κ. Κῶτσος, νὰ τὸν δεχθῶ;

(Γελοιογραφία κ. Γ. ΓΚΕΥΒΕΛΗ)

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

ΚΡΙΤΙΚΟΣ — Σὰς συμβουλεύω, κύριε, ὅπως ὁ ἦρωας τοῦ δράματος μὴ δηλητηριασθῆ, ἀλλὰ νὰ σκοτωθῆ.

ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ — Γιατί παρακαλῶ;

— Για νὰ ξυπνήσῃ τὸ κοινὸν ἀπὸ τὸν κρότον τοῦ πιστολιοῦ.

Μεταξὺ ὑπηρετιῶν

Η ΜΙΑ — Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃς ἀγαπητικὸ. Τὴ δὲν σ' ἀφήνει ἡ κυρία;

Η ΑΛΛΗ — Ἡ κυρία μὲ ἀφήνει ἀλλ' ὁ κύριος δὲν μὲ ἀφήνει.

Α. Θ.

ΤΡΑΝΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

— Νὰ πῆς στὸν παλαιάνθρωπο, στὸν πρόστυχο τὸν φίλο σου, πῶς ἐγὼ δὲν συνειθίζω νὰ δρίζω κανένα.

(Γελοιογραφία κ. Κ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ).

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ Π. ΑΠΕΡΗΣ
εἰς ἓκ τῶν ἐγκυκλοπαιδεστέων
ἀνδρῶν τῆς Σταμπούλ.

Γ. Ν. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ

ΕΠΙ ΠΟΛΛΑ ΕΤΗ ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΕΚΒΙ
ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

ΕΙΔΙΚΟΣ

διὰ τὰ ἀφροδίσια (Γαλλικὰ πάθη)
καὶ τὰ δερματικά.

Πέραν, Καλιοντζῆ κουλόνκ,
ὁδὸς Σεργιῆς ἀριθ. 20

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

“Ο, τι δήποτε και ἂν γίνεται με τὸν γύρω τους κόσμον, εἴτε ὀβίδες πέφτουν εἴτε θωρηκτὰ βυθίζονται οἱ συνειθισμένοι τῆς Μ. ὁδοῦ τοῦ Μπέηογλου δὲν ἐνεοοῦν νὰ ἐγκαταλίπουν τὸν καθημερινὸν περιπατόν τους. Ἐνοοῦν νὰ χαζέψουν πάντοτε ἐμπρὸς εἰς τὰς ἴδιες βιτρίνες καὶ νὰ καμαρώσουν πάντοτε τὰς ἴδιες γυναῖκες. Καὶ ἐξακολουθεῖ καθημερινῶς ὁ αὐτὸς ἐνοχλητικὸς συνωστισμὸς, τὰ ἴδια κουτὰ πειράγματα τὰ αὐτὰ ἀνούσια ἀστεῖα καὶ τὸ ἴδιο τετριμμένο φλερτάρισμα.

Διὰ τοῦτο πολλοὶ ἀποφεύγουν ὡς μεμολυσμένον τὸν Μεγ. Δρόμον προτιμῶντες τὰς πλαγίας στενωποὺς. Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω πῶς με κατέλαβε χθὲς ἡ ἰδέα νὰ παρελάσω ἐπισήμως διὰ μέσου τῶν θροοῦντων φουστανίων καὶ τῶν ἀπαλῶν ἴγουναικῶν, ποῦ περιφέρονται καθημερινῶς ἀνά τὴν Μ. ὁδόν. Δὲν εἶχα προχωρήσει πολὺ καὶ συναντῶ ἓνα φίλον μου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων καθημερινῶν περιπατητῶν τοῦ Μπέηογλου.

— Τι γίνεσαι, Χ....., δὲν ἔμπορεῖς, βλέπω νὰ λείψης ἀπὸ τὸν Μ. Δρόμο.

— “Ε, φίλε μου, ἀπεφάσισα ξεύρεις νὰ γίνω διπλωμάτης καὶ ἐνασκῶ ἐδῶ τὴν **πολιτικὴν**.

— Δὲν καταλαμβάνω.

— Νὰ ἀπλούστατα ἡ **ζώνη τῆς ἐπιτροπῆς μου** ἐκτείνεται ἀπὸ τὸ Ζαχαροπλαστεῖον Μακρίδου ἕως τὸ Μπὸν-Μαρσέ. Εἰς τὸ τμήμα

αὐτὸ **ἐνασκῶ κατακτητικὴν πολιτικὴν**. Ἐν τούτοις ἐφαρμόζω πάντοτε αὐτὴν διὰ τοῦ τρόπου τῆς **εἰρηνικῆς διεισδύσεως**.

— Δηλαδή ;

— Δὲν ἐπειρεάζω ποτὲ ἀποτόμως τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ τὰς **προσελκύω εἰς τὸ ἄρμα** μου βαθμηδόν, ἀφ’ οὗ προηγουμένως **βολιδοσκοπῶ καλῶς τὸ ἔδαφος**

— Καὶ ἡ πολιτικὴ σου αὐτὴ ἔσχεν ἐπιτυχίας ;

— Θυριάμβους, φίλε μου, καθημερινῶς ἐξευρίσκω καὶ νέα **πεδία δράσεως**. Διαρκῶς ἐπακτείνεται ὁ **κύκλος τῶν ἐνεργειῶν μου**

— “Ε τότε, ἂν θέλῃς νὰ κάμωμεν σήμερον μίαν **ἐγκάρδιον συνεννόησιν** καὶ νὰ με μυήσῃς εἰς τὴν κατακτητικὴν πολιτικὴν σου. Αἴφνης **ἐποφθαλμιῶ πολὺ** τὴν μικροῦλα ἐκείνην, ποῦ ἔρχεται ἀπέναντί μας. Τί λές, θὰ τὴν πείσωμεν νὰ **ἐξέλθῃ τῆς οὐδετερότητος** ;

— “Α ! αὐτὴ τηρεῖ πάντοτε **ἀψογον** **στάσιν**

— Ἐκείνη ἢ ἄλλη με τὰ μῶβ ;

— “Α ! παρακαλῶ ἐπ’ αὐτῆς ἔχω **ἐπικυριαρχικὰ** δικαιώματα, δηλαδή τὴν ἐχαιρέτησα ἐπανειλημμένως καὶ μοῦ ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν. Διὰ τοῦτο περιλαμβάνεται εἰς τὸν κύκλον τῶν **ζωτικωτάτων συμφερόντων** μου.

— “Εστω ! δὲν θέλω νὰ **συγκρονηθῶσιν αἱ βλέψεις** μας. Ἀλλὰ ἐκείνη ἢ ἄλλη με τὴν πράσινη ζακέτα ;

— Μὲ αὐτὴ τὰ εἶχα κάποτε ψήσῃ, ἀλλὰ τώρα ἀνήκει εἰς τὰ **ἐκχωρηθέντα ἐδάφη**.

“Ἄν ἐπιθυμῆς λοιπὸν νὰ τὴν **πολιορκήσῃς** ἐγὼ θὰ τηρήσω **πλήρη οὐδετερότητα** καὶ **μάλιστα εὐνοϊκὴν**. Ἄν θέλῃς δὲ **ἀναλαμβάνω καὶ νὰ μεσολαβήσω** καὶ νὰ τῆς διαβιβάσω μιὰ **προφορικὴν διακοίνωσιν**.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ο ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΜΑΣ ΒΑΒΥΦΩΝΟΣ
κ. Καταζῆς.

Προτιμητέα δμως θὰ ἦτο ἡ ἀπ' εὐθείας συνεννόησις. Ἐὰν δὲ ναυαγήσουν αἱ διαπραγματεύσεις τότε νὰ ἀρχίσῃς ἀμέσως τὰς ἐχθροπραξίας καὶ νὰ τὴν ἐξαναγκάσῃς εἰς τακτικὴν ὑποχώρησιν διὰ νὰ παραδοθῇ ἀνευ ὄρων.

Ἐν τούτοις αἱ ἐν τῇ Μ. ὁδῷ πολιτικαὶ μας ἐνέργειαι ἐναυάγησαν, διότι ἡ μικρὴ μὲ τὴν πράσινη ζακέτα εἰρήρησεν ἀκλόνητον τὴν θέσιν της καὶ ἡ ἐγκάρδιός μας συνεννόησις ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ τῶν βλέψεών της.

— Σοῦ λέγω, ὅτι ἡ πολιτικὴ σου ναυαγεῖ, φίλε μου καὶ ἡ δῆθεν κυριαρχία σου ἐν τῇ Μ. ὁδῷ εἶνε φανταστικὴ.

— Εὐρίσκω δμως ἀντισταθμίματα ἐπεκτείνων τὴν δράσιν μου, ἀλλαχού· φθάνω αἴφνης μέχρι Σισλίου.

— Οὐ! ἐσὺ πᾶς, ἕως τὴν ἄπω ἀνατολήν. Ἐγὼ τὶ νὰ σοῦ πῶ, περιορίζομαι μόνον στὴν γειτονιά μου τὴν ὁποῖαν θεωρῶ ἐσωτερικὴν θάλασσαν.

Η ΣΚΙΑ

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΧΙΟΝΙΕΣ

Ἐπὶ τὸν προβάλαμο κάποιου γιατροῦ.

Α'. ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Ἡ σειρά σας κύριε· Περάστε.

Β'. ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Περάστε σεῖς καλύτερα. Ἴσως ὁ γιατρός πάρῃ κάτι ἀπὸ σας καὶ μὲ πληρώσῃ. Εἶμαι ὁ σπιτονοικοκύρης του.

Ὁ βαρύτενος κ. ΚΩΝΣΤ. ΣΕΒΑΣΤΙΔΗΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

ΤΟ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙ ΤΟΥ ΜΠΕΝΟΓΛΟΥ

Καλὴ γειτόνισσα εὐτυχισμένη,
ὅπου δὲν ἔχεις ποτὲ δουλειά,
καὶ ἔς τὸ παράθυρο ἀκουμπισμένη
μὲ τὰ χρυσᾶ σου παίζεις μαλλιά.

Κυλὴ γειτόνισσα, τρελλὴ τοακίστρα,
σὲ μακαρίζω ἀληθινά,
πάντα καθρέφτισμα, πάντα χωρίστρα
κι' ἔτσι ὁ χρόνος γιὰ σὲ περνᾷ.

Πότε ποτίζεις καμμιὰ σου γλάστρα
μὲ ἀνθισμένο βασιλικό,
πότε κυτιάζεις ἐπάνω σι' ἄστρα,
πότε γαλάντη περαστικό.

Κι' ἄμα δὲν βρίσκῃς ἐμπρὸς κανένα
ἀγαπητό σου ὡμορφονηδὸ,
τότε κυτιάζεις λίγο κι' ἐμένα
καὶ κάνεις κόρτε μὲ τὸ στανειό.

Πάντα δλόχαρη ἴσιὸ παραθύρι
μὲ χαμογέλιο καὶ μὲ καμάρι
χαρὰ ἔς τὴν μάνα σου, χαρὰ ἔς τὸν κύρη
χαρὰ σ' ἐκείνον ποῦ θὰ σὲ πάρη.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ ναλέτης καὶ ἀειθαλῆς
'Ασσάνης.

Καθαριότης ἀκρα, ταχύτης πρωτοφανῆς, τέχνη ἀπαράμιλλος, ὑπηρεσία ἀμειπτος εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ

κ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ὁδὸς Σακίς-ἀγάτς.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ

ΧΙΟΝΙΕΣ

Μεταξύ λωποδυτών :

- Τὴν ἔκαμα πάλι σήμερα.
- Τί ;
- Χτύπησα ἓνα φιλιδιένιο σερβίτιο.
- Μωρὲ, μπὰς καὶ δὲν εἶνε φίλιδισι ;
- Ἄμ μποροῦσε, μωρὲ κουτέ, ὁ ἐλέφας νὰ φόραγε ψεύτικα δόντια ;

Μεταξύ δεσποινίδων :

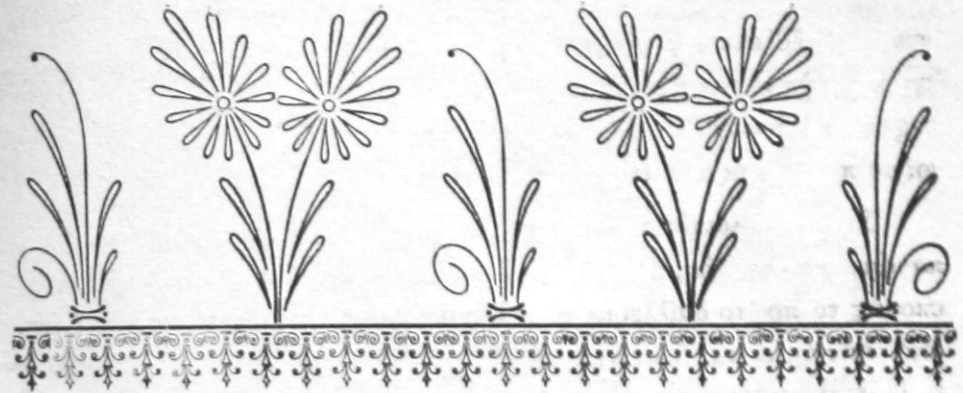
- Ἐγὼ προτιμῶ τὸ πράσινο.
- Ἐγὼ τὸ μαῦρο.
- Τὸ μαῦρο ! περίεργο....
- Ναι, μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι χήρα.

Ὁ κ. Ἰούλιος Δ.

Ὁ Μαέστρος τοῦ Ἰταλικοῦ Μελοδράματος
Giuseppe Rubino, ὅστις δυστυχῶς
ἔχασε τὰς φρένας.

ΜΙΑ ΜΟΥ ΑΝΑΜΝΗΣΙ

Ὑμνοῦμαι ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, ὅταν εἶχα πολλὰ
μαλλιά καὶ εἴκοσι ἐνιαυτοὺς στὴ ράχι μου, μιὰ ἱστορία
τῶν μαθητικῶν μου χρόνων, ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ πα-
ραμένῃ ἄσβεστη μέσα στὸ μυαλό μου, ἐνῶ τόσαις καὶ
τόσαις ἄλλες ἀναμνήσεις γιὰ πάντα σβύστηκαν.

« Ἦμουνα ἀκόμη μαθητὴς, ὅταν ἓνα Σαββατόβραδο δύο τρεῖς κα-
λοὶ φίλοι κ' ἐγὼ πήγαμε νὰ γλεντήσουμε τὴ νύκτα μας στὸ τότε τῆς
μόδας Café Chantant, ἢ Concordia.

Δὲν θέλω νὰ σᾶς κάμω τὴν περιγραφή της, διότι καθεὶς μας ξεύ-
ρει λίγο πολὺ τὴν μεγάλη σάλα τὴν τρογουρισμένη ἀπὸ δυὸ σειραῖς λό-
τζες ποῦ τελείωνε στὸ δεξιὸ πλάι ἀπὸ μιὰν ἄλλη στενὴ αἴθουσα, τὸ
foyer γιὰ τῆς ἀρτίστες.

Σ' ἐκείνη τὴν κάμαρα ἔβλεπε κανεὶς ἀχόρταγα τὰ ντεκολτά τῶν χο-

ρευτριῶν, ἔβλεπε τῆς φλογεραῖς τῶν σιλικιδῶν ματιαῖς ποῦ ἔκαναν σάν ἀγκοκέρι τῆς νεανικαῖς μας καρδιαῖς νὰ λυόνουν, καθὼς καὶ τὴν champagne ποῦ ἀφρίζε μέσα στὰ πλατύγυρα κρυστάλλινα ποτήρια καὶ τὸ χρῆμα ποῦ σκορπιούνταν μὲ τῆς φουχτες.

Σ' ἐκείνη λοιπὸν τὴν αἴθουσα πήγαμε καὶ μεῖς, καθήσαμε σ' ἓνα παράμερο τραπεζάκι, διατάξαμε ἓνα βαρὺ-γλυκὺ καὶ περιμέναμε χάσκοντες τὸ πρῶτο διάλλειμα νὰ φθάσουν ἡ ἀρτίστες, διότι καθὼς ὁ ἓνας ἀπὸ τὴν παρέα μας διεικνύεται, τὰ εἶχε μὲ μιὰ Φραντσέζα, δηλαδὴ σάν νὰ τὸ λέμε ἀναμεταξύ μας τὰ εἶχε ὁ κακόμοιρος μόνον μὲ τὸ νοῦ του, γὰρ τὸν ἀπλούστατο λόγο, ποῦ καμμιὰ ἀπὸ τῆς πολλαῖς ἀρτίστες δὲν μᾶς ἐπλησίασε καθ' ὅλον τὸ μακρὺ τοῦτο διάστημα, ἔστω κ' ἡ περὶ ἄσχημη.

Θᾶλεγε κανεὶς πρὸς στιγμὴν, ὅτι τὰ μάτια ποῦ μᾶς ξετρέλλαναν θὰ ἦσαν καμωμένα ἀπὸ ἀκτίνιας τοῦ Ραϊντγκεν, καὶ θ' ἀβλεπαν καθαρὰ πῶς ἔξω ἀπὸ τῆς consommations ποῦ εἶχαμε παραγγεῖλλει, ἂν στραγγουσαν μαζὺ καὶ τῶν τριῶν τῆς τσέπες δὲν θὰ ἔβγαινε ἀπὸ μέσα τὸ σεβαστὸ ποσὸν τῶν ἑξήγροσιων καὶ εἴκοσι πέντε ἑκατοστῶν.

Ἡ ὥραις περνοῦσαν καὶ θὰ ἤτανε κοντὰ τὰ μεσάνυχτα ποῦ μπήκαμε νὰ κάμουμε τὸν τελευταῖο μας γῦρο μέσ' τῆ σάλα, ὅταν ἐγὼ, δὲν ξεύρω πῶς, βλέπω στὸ

Ἡ Μόδα τοῦ φιλήματος.

νὰ φοβήθηκα, πρᾶγμα ποῦ δὲν τὸ ἔπαθα ποτέ μου· τὸν χαιρέτησα λοιπὸν καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ἀνέβηκα γελῶντας τὰ δέκα σκαλοπάτια ποῦ μᾶς χώριζαν καὶ ἐνέσκηψα μέσα στὴ λότηα του συνοδευόμενος φυσικὰ καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου.

ἀντικρυνό μου θεωρεῖον, ποῖον ἂν ἀγαπᾶι; τὸν καλὸ μας Λυκείαρχη τοῦ ὁποῖου ἡ σκλαβωμένη λευκὴ του γενειὰς ἐξεχείλιζε ἀπὸ τὸ κατιφεδένιο περιθώρειο τῆς στενῆς του λότηας, ὅπως θᾶλεγα ἂν ἤμουνα Λάμπρος Πορφύρας.

Νὰ ἔκαμνα πῶς δὲν τὸν εἶδα θὰ ἦταν φανερὰ σάν

Μᾶς ἐδέχθη προσηνέστατα ὁ ἀγαθὸς γέρον καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς τυπικὲς κουβέντες, ἐγὼ πάντοτε, τὸν ἐρώτησα ξετσιπίωτα, ποῖον λόγον εἶχε ἡ παρουσία του μέσα σὲ κείνο τὸ κέντρο τῆς τρελλῆς νεότητος;

Δὲν θυμοῦμαι καλὰ καλὰ τὴν ἀπάντησι ποῦ μοῦ εἶχε δώσει, τοῦτο ὅμως θυμοῦμαι, ὅτι τὴν ἄλλη ἡμέρα μέσα στὴν παράδοσι, πρὶν ἀκόμη ἀρχίσει τὸ μάθημα, ὁ Κύρ Χατζῆς πῆρε τὴν κιμωλία στὸ χέρι καὶ ἔγραψε ἀπάνω στὸ μαῦρο πίνακα:

Ὁ ἥλιος ρίπτει τὴν φωτιὰ
στὴν ἴσκα καὶ στὸ χιόνι
καὶ ἡ μὲν ἴσκα καίεται
μὰ καὶ τὸ χιόνι λυώνει.

Οἱ ἄλλοι μαθηταὶ πῆραν τὸ χαριτωμένο αὐτὸ τετράστιχο σάν ἓνα ἀπὸ κείνα ποῦ συνείθιζε νὰ λέγη ὁ εὐτράπελος ποιητής, οἱ συντροφοὶ μου ὅμως καὶ ἐγὼ, σκυμμένοι ἐπάνω στὸν Ὀμηρο, πήραμε ἓνα καλὸ μάθημα: τὴν γλαφυρὰ ἀπάντησι τοῦ ἐσκεμμένου γήρατος πρὸς τὴν ἀφροντι νεότητα.

ΕΓΩ.

— Μὰ καλὰ, προχθὲς πέθανε ἡ πεθερά σου καὶ σὺ παίζεις πιάνο;
— Ναὶ μὰ παίζω μόνω στὰ μαῦρα κόκκαλα!

ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΧΙΟΝΙΕΣ

Σ' ένα τραπέζι :

- Καί παραδέχεσαι λοιπόν ότι είνε γουρσουζιά νά καθήσουν 13 στό τραπέζι ;
- Βεβαιότατα ! όταν έχουν μαγειρεύσει μόνο γιά 12.

*

Μεταξύ δεσποινίδων :

- Λοιπόν, ή Έλένη και ό Παῦλος τὰ ξανάφτιασαν ;
- Ναι, αλλά όχι γιά πολύ καιρό. Σέ λίγο πρόκειται νά πανδρευθοῦν.

*

- "Ωστε έβαλες ένα μυστικό υπάλληλο νά παρακολουθῆ τῆ γυναίκα σου επειδή είχες ύποψία ;
- Ναι, κι' αὐτή τῶσκασε μαζί του.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ

Ὁ κ. Μακρῆς

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

ΠΑΤΗΡ — Κύριε διδάσκαλε πῶς τὰ πάει ό υίός μου ; Προοδεύει ;

- Λαμπρά εις όλα μόνον τὸ γράψιμόν του δέν μπορεί νά τὸ διορθώση άκόμα.
- Αὐτό δέν πειραζει γιατί θά γίνη γιατρός.

Ἄρχ. Θ.

Ὁ κ. ΣΤ. Μ.....

ΤΡΑΠΕΖΙ ΜΕ ΠΙΣΤΩΣΙ

Καί πᾶς με τὸ μυαλό ρε τζόγια μ' ποῦ θά ζητιανέψω γιά νά τῆ γεμίσω σήμερα ή μέρα ποῦ είναι ;

— Ρε μή μου κορδόνεσαι, ρε Πατούνα, κ' εκεί ποῦ τῆ γεμίζουμε πάντα, εκεί θά κατασταλλάξουμε και σήμερα.

— "Η μπᾶς και ή τριαντάρα ποῦ τοῦμεινε άπ' τὸν ψεσινὸ τὸν άγισμὸ γεννοβόλησε τριανταράκια, δέν τοῦ ῥωτᾶς, ρε Μανώλη ;

"Ητανε τρεῖς αὐτοί : Ὁ Σπῦρος ό Πατούνας, ό Μανώλης ό Σπαρῆς κι' ό Γιάγκος ό Τσίσης. Ὁ Μανώλης ήτανε μουτσος σέ μιὰ μεγάλη μαοῦνα στὸν Κεράτιο ποῦ κουβαλοῦσε κερεστέ, ό Γιάγκος περνοῦσε με κάτι μικροδουλειές τοῦ ποδαριοῦ κι' ό Σπῦρος ό Πατούνας ζοῦσε πουλόντας, πότε στήν Καρναβοῦλα και πότε στὰ Σκαλάκια, καπνὸ κατσάκι.

Μ' αὐτὰ τὰ λίγα μπορούσαν δόξα τῷ Θεῷ νά καυχηθοῦνε, ποῦ δέ λείψανε βραδιά άπ' τὴν ταβέρνα τοῦ Χατζαλέκου στό Γενῆ-τσαρσί.

"Όσο γιά φαγῑ εκείνο τ' άγόραζαν με πυρωμένο ἔρωτα. Τρία παράθυρα σέ τρεῖς διάφορες γειτονιές τοῦς ὑποδέχονταν μεσημέρι και βράδυ και οἱ τρεῖς Ρωμαῖοι ανακούρκουδα καθισμένοι μπρὸς στὰ παράθυρα εκείνα ποῦ ἔκρυβαν κι' άπό μιὰ βαρβάτη Ἰουλιέτα, γέμιζαν τὸ στομάχι τους άντι ὀλίγου ἔρωτος ! Τί συνδιασμός θεῖος !

Ἐκείνη τῆ μέρα όμως, Πασχαλιάτικο, ό Πατούνας με κανένα τρόπο

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

Ἡ χαριτωμένη καὶ συμπαθεστάτη μας καλλιτέχνης κλειδοκυμβαλίστρια δεσποινὶς **Δάνδα Πανοπούλου**, ἡ γνωστὴ καθηγήτρια τοῦ ἐν Σταμποῦλ Ὀθωμανικοῦ Ὀρδείου, ἡ ὁποία ὀλονὲν μᾶς παρουσιάζει ἐκπλήξεις μὲ τὴ λαμπρὰ καὶ σπανία μουσικὴ τῆς ἰδιοφυΐας, γιὰ τὴν ὁποία θεωροῦμε καθῆκον μας νὰ τὴ συγχαροῦμε θερμότατα καὶ δημοσίᾳ.

δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ταΐσῃ τὸ κορίτσι του. Δὲν τὸ καταδέχονταν εἶχ' ἐπὶ τέλους κι' αὐτὸς τὸ ἐγὼ του.

Γιὰ ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν, ὕστερα ἀπὸ πολὺωρο συζήτησι πρὸς ἄπ' ἓνα οὐριτῆριο, ὁ Πατούνας εἶχε πάρῃ μιὰ μεγάλη ἀπόφασι. Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε ἄγρια τοὺς φίλους του.

— Παιδιά, ξεφώνησε, σήμερα τὸ τραπέζι ἀπ' ἐμένα σωστὸ Πασχαλιάτικο. Ἐλάτε μαζί μου.

Οἱ ἄλλοι τὸν κυττάζανε ἀπ' ἐπάνω ὡς κάτω.

— Βρὲ μάνα μου μὲ τῆς τριάντα παραδες πῶχεις στὴν τσέπη ἢ μὲ

τῆς ἐξῆντα πέντε πῶχουμε ὅλοι μαζί ; Παιδι γένεσαι μὰ τὸ Χριστό.....

— Τὶ σᾶς μέλλει ; Ἐλάτε μαζί μου. Τοὺς ἔπεισε.....

Δέκα λεπτὰ καὶ ἡ φοβερὴ τριανδρία ἦταν στρωμένη ἀριστοτεχνικὰ σ' ἓνα τραπέζι τοῦ πειδὸ ὀνομαστοῦ μαγειριοῦ τῆς Καρναβούλας ποῦ ἦτανε καὶ κρασάδινο. Δυὸ χῆτρες παραπάνω καὶ ἡ ἄσπρη τοῦ μάγερα φορεσιὰ ἐδειχναν τῆς ἡμέρας τὸ ἔκτακτο.

Ἐο Πατούνας χτύπισε μιὰ κλωτσιὰ στὸ πάτωμα.

— Ποῦσαι, ἔλα' δῶ.....

Ἐο μάγερας, ἓνας ἀνατολίτης χονδρὸς κατὰ τὴν συνήθεια, μὲ πρόδηλη δυσπιστία ξεκώλησε πρὸς ἄπ' τὸ τεζάκι καὶ τοὺς πλησίασε.

— Τὶ ἔχεις, ρώτησε ὁ Πατούνας ἀπότομα ;

Ἐο μάγερας ἀκούμπισε τῆς φοῦχτες τῶν χειρῶν του ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ γέροντας ἀπ' ἓνα πλάϊ τὸ μεγάλο του κεφάλι ἄρχισε :

— Ζωμὸ τῆς ὄρνιθας, λάχανο μὲ τὸ κρέας, τζιεράκια γιαχνί, ντολμαδάκια μὲ τ' αὐγολέμονο, κεφτέδες, τάσκεμπάπι, πιλάφι μὲ σάλτσα, καπαμά.....

— Στάσου.....

Ἐο παραγγελία δόθηκε καὶ σὲ λίγο στὸ τραπέζι δὲν ἔβλεπεσ ἄλλο παρὰ ἀπὸ πάνω πιάτα καὶ ποτήρια κι' ἀπὸ κάτω ἔξῃ πόδια καὶ δυὸ μισογάλογα κρασί.

Ἐο ὕστερα ἀπὸ πολὺ, τὸ φαγοπότι τῆς παρέας τελείωσε καὶ ὁ Πατούνας ἄρχισε μ' ἓνα δυνατὸ πάθος, τὸ ἀγαπημένο του, καθὼς ἔλεγε τὸ τραγοῦδι γεμᾶτο ἄχ, ἔχ καὶ παραφωνίες, ἐνῶ οἱ ἄλλοι χτυποῦσανε θυθμικὰ τὰ μαχαιροπίρουνα.

Μοῦμπιξες τὴ μαχαιριά

Ἐλενάρα μου,

Θὰ μὲ κάμης νὰ χαθῶ

Κουκουνάρα μου.

Ἐο μάγερας στὸ μεταξὺ ἔκαμε τὸ λογαριασμό, κύτταξε μὲ φόβο στ' ἄδεια μισογάλογα καὶ σταῖ θλωμένα μάτια, σκέφθηκε λιγάκι καὶ ὕστερα βγήκε ἔξω στὸ δρόμο.

Τὸ τραγοῦδι ἦτανε στὸν κορομὸ του :

Γιὰ σένα μ' αἷμα θὰ βαφτῆ
τὸ μαχαῖρι μου,
Γιὰ σένα θ' ἄμπω φυλακὴ
τζοβαέρι μου.

Ὁ μάγερας σὲ λίγη ὥρα γύρισε καὶ πλησίασε στὸ τραπέζι, μὲ θάρρος αὐτὴ τὴ φορὰ, κρατῶντας τὸ λογαριασμό.

Τὰ μάτια τοῦ Πατούνα ἀπ' τὸ κρασί εἶχανε θολώση καὶ μισοκλείση ἢ μύτη του εἶχε κοκκινήση καὶ τὸ κεφάλι του εἶχε πέση ἀπάνω στὸ στήθος του ποῦ ἀνεβοκατέβαινε σὰ φουσοῦνα. Ὁ Σπαρῆς τὸν τράβηξε ἀπ' τὸ μανίκι. Ἐκεῖνος τινάχθηκε, εἶδε τὸ χαρτί μὲ τοὺς ἀριθμούς ποῦ βρίσκονταν μπροστά του καὶ κατάλαβε. Ἄπλωσε τὸ χέρι του ἔπιασε τὸ χονδρὸ λαιμὸ τοῦ μάγερα καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ σκύψη γιὰ νὰ τοῦ πῆ κρυφὰ στ' αὐτὸ ὅ, τι θὰ τοῦλεγε.

Ο ΜΠΕΚΡΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ

— Παπούτσια θέλετε δρὲ ἢ ντούζικο ; .... Δὲν μιλάτε ;
Χμ. ! τὸ κατάλαβα. Ντούζικο τραβάει ἡ καρδοῦλά σας.

— Ἄκουσε πατέρα μου. Μὲ ξέρεις καὶ σὲ ξέρω βέβαια· κ' ἔπειτα δὲν εἶνε βλέπεις ἢ πρώτη βολὰ ποῦ βλέπει ὁ ἓνας τὸν ἄλλονε.....

— Τὶ θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτὸ ;

Ὁ Πατούνας εἶδε τὸν μάγερα νὰ θυμῶνη καὶ πιράγτηκε.

— Θέλω νὰ πῶ... νὰ... μοῦ κάμης... κρέτιτο ὡς αὔριο... κ' ἔπειτα δὲν εἶνε ποῦ δὲ ξέρει ὁ ἓνας τὸν ἄλλονε.....

Ὁ ἀνατολίτης ἀγρίεψε.

— Γιὰ κύτταξε παλληκάρι μου, ἐδῶ ψευτιὲς δὲ χωροῦνε. Ἐφαγες, ἦπιες, τὸν παρᾶ.

— Ἐεεε... μὲ προσβέλνεις, ξεφώνησε μὲ βραχνή φωνή ὁ Πατούνας καὶ ὀρμησε μ' ἓνα σκαμνὶ στὸ χέρι.

— Γκούχου, γκούχου, ἔβηξε ὁ μάγερας ξαφνικά. Ἦτανε σύνθημα. Δύο πελώριοι ἀστυνόμοι φάνηκαν ἔξαφνα οτὴ θύρα τοῦ μαγερειοῦ καὶ ἡ τραγωδία τελείωσε.

Ὅταν ἡ ἄλλη μέρα ξημέρωσε ἤυρε τὸν Μανῶλη τὸν Σπαρῆ χωρὶς καδένα, τὸν Γιάγκο τὸν Τσίση χωρὶς ζουνάρι — γιὰ μ' αὐτὰ εἶχανε πληρώση — καὶ τὸν γεναιόδωρο Πατούνα στὸ Γαλατᾶ-σεράϊ, σὲ μιὰ φιλόξενη φυλακὴ, ὅπως τὸ εἶχε ἄλλωστε προμαντεύση καὶ στὸ τραγοῦδι του.

Ο ΤΣΙΡΟΤΟΣ

ΧΙΟΝΙΕΣ

Στὸ μουσεῖον :

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰτί ἡ Ἀθηνᾶ ἀποστρέφει λίγο τὸ πρόσωπο.

— Αὐτὸ εἶνε φανερὸ γιὰ τὴ γυμνότητα τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ο ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣ
ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΕΙΟΥ

κ. Μιχ. Σάγκας

ΣΕ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗ

Δέν τῶμεινε πειὰ ἄλλη καταντιά,
μονάχα ἡ γυναῖκα του τοῦ μένει,
ἀλλά και πρὶν τὴν χάση στὰ χαρτιά
τὴν ἔχει ὁ κακόμοιρος χαμένη.

Γ. Σ.

ΑΠὸ ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ

Ὁ κ. Μ. Ηλιόπουλος

ΧΙΟΝΙΕΣ

Μεταξὺ δεσπονίδων :

- Δοιπὸν πῶς ἐπῆγε ἡ φιλανθρωπικὴ ἀγορά ; Ἐπέτυχε ;
  - Ἐτοῖ φάινεται ὅλοι οἱ κύριοι γύρισαν στὰ σπύτια τους πεζῆ.
- ≡
- Τυχερὸς αὐτὸς ὁ Νίκος !
  - Γιατί ;
  - Φαντάσου ! Εἶχε ἀσφαλίσει τὴν ζωὴ του γιὰ 5.000 λίρες καὶ πέθανε τρεῖς μέρες πρὶν πτωχεύσῃ ἡ ἔταιρεία.

Ο ΞΕΝΥΧΤΗΣ

Κι' αὐτὸς σὰν τὸν λαγὸν : ὑποθέτω νὰ μὴ κοιμᾶται ποτέ του, μὰ καὶ ἂν ἀκόμη κοιμᾶται, θὰ κοιμᾶται μὲ μάτια ἀνοιχτά. Κατάλληλος γιὰ τῆς ὄλονυχτιῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους· καὶ θὰ πῆγαινε ἐξάπαντος, ἂν δὲν φοβούτανε (καὶ σᾶς τὸ λέγω ἐμπιστευτικῶς) ἀπὸ τοὺς καλογέρους. Τὸ κατὰ κόσμον ὄνομά του εἶνε Κοσμᾶς καὶ ἐπειδὴ εἶνε καλλιτέχνης βεβαίως εἶνε καὶ..... ἀνάργυρος !

Καὶ, ὡς καλλιτέχνης καὶ ἀνάργυρος, ἀνάργυρα τὰ κάμνει ὅλα του : ὡς καὶ τὰ θαντεβοῦ του ὁ ἀθεόφοβος ! (Ὅρα καὶ Σινεμᾶ).

Κοκκινομάγουλος δὲν εἶνε ἄλλοι τῶχουν τὸ προτέρημα αὐτὸ, ὁ Ἄντωνιάδης φέρ' εἰπεῖν, ὁ Ρηγόπουλος, ὁ ὑπεύθυνος τοῦ « Ἄπ' Ὀλα » (καὶ κόκορας ἐν λαχάνοις) καὶ τράβα κορδέλλα. Ἄν ὁμως δὲν εἶνε κοκκινομάγουλος, σοῦ τραγουδεῖ.... καὶ τί δὲν σοῦ τραγουδεῖ: Νόρμα θέλεις, Τραβιάτα θέλεις, Ριγκολέττο θέλεις, ὡς καὶ τὸ Γηροῦμπι ἀκόμη, γιὰτί σοῦ εἶνε καὶ βαρύτονος, καὶ κομμάτι Μπάσος καὶ λιγάκι Τενόρος, σωστή ντοματοσαλάτα ! καὶ σοῦ παίξει..... καὶ τί δὲ σοῦ παίξει ! στὸ τάβλι χάνει, στὸ μπιλλάρδο χάνει, στὰ χαρτιά ἐπίσης χάνει, καὶ μόνον στὴν ἀγάπη (ὅπως τοῦλάχιστον μᾶς τὸ καυχᾶται μόνος του) ἄς ποῦμ' ὅτι κερδίζει. Ὅρα καὶ Σινεμᾶ.

Μὰ ὄχι ! στῆς ἀγάπης τὸ κεφάλαιον μοῦ φαίνεται πῶς κάτι κάνει, καὶ γὰρ σὰν καρaboκύρης περπατεῖ μέσα στὸν ἴσιο δρόμο, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον, τὸ πανάκι τῆς ἀγάπης του πλησίον..... ἀρμενίζει. Ὅρα καὶ Σινεμᾶ.

Ἰδιαιτερον χαρακτηριστικὸν : θὰ τὸν εὐρῆτε πάντοτε στὸ Λουξεμβούργο, ἢ σὰν στάτουα στὴν πόρτα του, ἢ ἀνάμηκτον μὲ τῆς στέχαις τοῦ μπιλλάρδου. Ἄλλὰ, ὄρα καὶ..... Σινεμᾶ.

ΕΓΩ

ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΧΙΟΝΙΕΣ

Ο κ Αντωνιάδης

Στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, σ' ἓνα
ξενοδοχεῖο

— Γκαρσὸν, ποῦ εἶναι τὸ μπιφτέκι ;

— Σ' ἓνα λεπτό, ἔφθασε.

— Μὰ θὰ φύγω μὲ τὸ τραῖνο ποῦ ἔρχε-
ται.

— Προφθαίνετε. Τὶ νομίζετε ὅτι θὰ εἶ-
ναι ; Μιά δουκιά !

Φοιτητὴς ἔξω ἀπ' ἓνα ξενοδοχεῖο.

— Κύτταξε διαβολολεμένη ἀτιχία ! Εἶνε
τὸ μόνο ξενοδοχεῖο ποῦ ἔχω πίστωση καὶ
δρέθηκε τώρα νὰ κάθεται μέσα ὁ ράπτης
μου.

— Φαντάσου σύμπρωσι, Εὐφηνία μου. Χθὲς ἐξεδόθη
ἡ ἀπόφασι τοῦ διαζυγίου μου καὶ σήμερα πέθανε
ὁ ἄνδρας μου !.....

— Τὸν καῦμένο ! Οὔτε μιὰ μέρα δὲν πρόφθασε νὰ χαρῆ.

(Γελοιογραφία κ. Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ)

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ

I

Σάββατο βράδυ.

Ἡ διευθύνσις. Σκηνογραφία ἐπιβάλλουσα.

Ἡ διευθυντὴς κάμει αὐστηροτάτας παρατηρήσεις εἰς τὸν ὑπάλληλον Ἰωάννην Σκέτον. Ὁ Γιάννης ἀκούει μὲ μεγάλη κατάνυξι καὶ συντριβὴ καὶ συνάμα σκέπτεται ὅτι ἡ Κατινίτσα θὰ τὸν περιμένει ἀπὸ πολλή ὥρα στὴν πόρτα, καὶ ὅτι θ' ἀδημονεῖ ὅτι τῆς ἔχει ὑποσχεθῆ νὰ πᾶνε στὸ Σκαϊτικ καὶ ὅτι δὲν ἔχει παράδες. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν ἔρχεται στὸ νοῦ καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ τὸν περιμένουν στὴν αὐλὴ καὶ διάφοροι δανεισταί, ἀλλὰ ὁ Γιάννης ἀπομακρύνει αὐτὴν τὴν ἰδέα ὡς πολὺ ἐπουσιώδη. Τὸ ρολοῖ τοῦ τοίχου χτυπᾷ μεγαλοπρεπέστατα 6.

Ἡ Γιάννης (ἀκολουθῶντας τὴ σκέψη του ἐνὸσω μιλεῖ ὁ διευθυντής). Ἐξὴ ! Ὅλοι ἀπ' τὸ γραφεῖο θὰ φύγανε. Ἀπὸ ποῖον θὰ πάρω τὰ δυὸ μετζήτια ποῦ μὲ χρειάζονται ; Εἶναι μισὴ ὥρα ποῦ θὰ περιμένει κάτω τὸ κορίτσι· ἂν κατέβω καὶ τοῦ πῶ πῶς δὲν ἔχω παράδες θὰ μὲ διώξῃ γιὰ πάντα καὶ θ' ἄχει δίκαιο. (Ἡ διευθυντὴς ὑψώνει τὴ φωνή). Εὐλογημένε ἄνθρωπε, ἀφοῦ εἶχες τόσα γιὰ νὰ ξεθυμάνῃς γιὰτὶ δὲν ἄρχιζες κομμάτι πειὸ νωρίς· στῆς 4 ἔξαφνα. Ἦταν ἀνάγκη νὰ κάνῃς τὴ γουρσουζιά νὰ μὲ βαστάξῃς ὡς τῆς 6 ;

Ἡ διευθυντὴς (τελειώνοντας). Αὐτὰ, κύριε Σκέτο, εἶναι ἡ τελευταία φορὰ καθ' ἣν ἀναγκάζομαι νὰ τὰ ἐπαναλάβω. Σημειώσατε δὲ καλῶς ὅτι ἂν εὐρεθῶ εἰς τὴν ἰδίαν ἀνάγκην θὰ προτιμήσω νὰ σᾶς παρα-

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΠΕΛΙΑ ΤΟΥ

- Βρέ με κατάκλεψες. Δεν ντράπηκες καθόλου ;
Λωποδύτης ήσουν πριν σε πάρω, τι ήσουν ;
— Όχι, μάστορη, δούλευα στον πρόεδρο της επι-
τροπής των έργων.

καλέσω να μᾶς ἀπαλλάξετε τῆς παρουσίας σας, ἢ ὁποία ἄλλως τε δὲν μᾶς προσπορίζει εἰμὴ διαρκεῖς δυσκολίας. Κύριε Σκέτο, ἐτελείωσα (μετὰ κάμποση ὥρα)· μπορείτε ν' ἀποσυρθῆτε.

● **Γιάννης** (στέκεται μαρμαρωμένος θαρρεῖς)· Ἀπὸ ποιὸν θὰ πάρω τὰ δυὸ μετζήτια ! !

Ὁ διευθυντής. Μπορεῖτε ν' ἀποσυρθῆτε, κύριε Σκέτο.

Ὁ Γιάννης (ἀρπάζει τὸ θάρρος του μετὰ τὰ δυὸ του χέρια). Κύριε διευθυντᾶ, με συγχωρεῖτε. . . κάτι ἤθελα νὰ προσθέσω... Ἴσως τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας νὰ παρημέλησα τὸ καθήκόν μου... Μὴ φαντασθῆτε ὅμως ὅτι ἡ διαγωγή μου προέρχεται ἐξ ὀλιγωρίας. Ἀγαπῶ τὸ καθίδρυμα, μετὰ τὸ ὁποῖον τὸ μέλλον μου εἶναι ἠνωμένον καὶ ἀντιλαμβάνομαι ὅτι ἐργαζόμενος ἐργάζομαι καὶ δι' ἐμέ. Ἐν τούτοις τώρα τελευταίως αἰσθάνομαι πόνους εἰς τὰ νεφρὰ, ἔχω ζάλην καὶ λιποθυμίας καὶ ἴσως νὰ

παρημέλησα κάπως τὴν ἐργασίαν. Σᾶς ὑπόσχομαι ὅμως... Θὰ ἐπεθύμουν μ' ὅλα ταῦτα νὰ συμβουλευθῶ κανένα ἰατρόν· καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν ἔχω χρήματα... θὰ σᾶς παρεκάλουν...

Ὁ διευθυντής. Ναί, εὐχαρίστως. Ὅριστε μιὰ κάρτα διὰ τὸν ἰατρόν τῆς εταιρείας, θὰ σᾶς ἐξετάση δωρεάν.

Ὁ Γιάννης. Κύριε διευθυντᾶ με καθυποχρεώνετε... ἐν τούτοις αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν αἰσθάνομαι φοβεροὺς πόνους... Ἴσως ἡ ὀρθοστασία. . . θὰ ἤθελα ἂν εἶναι δυνατὸν τώρα. . . ὄχι πολλὰ, 40 γρόσια ἀπέναντι τοῦ μισθοῦ μου καὶ...

Ὁ διευθυντής. Μὰ δὲν ἐννοῶ. Ὅριστε τὴν κάρτα. Ὁ ἰατρὸς κάθεται εἰς τὸν πλαῖνὸ δρόμο. Κανεὶς ἄλλος ἰατρὸς δὲν εἶναι τόσον κοντὰ. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ ὥρα ποῦ δέχεται. Πηγαίνετε.

Ὁ Γιάννης (πέρνει τὴν κάρτα τὴν παρατηρεῖ ἠλιθίως καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν διεύθυνση χωρὶς νὰ εὐχαριστήσῃ οὔτε νὰ χαιρετίσῃ ψιθυρίζοντας)· Τὶ διάβολο θὰ κάνω τώρα ;

II

Ἡ αὐλὴ τοῦ καθιδρύματος. Διάφοροι ἔβραιοι τοκογλύφοι εἶναι παρατεταγμένοι. Εἶναι ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαὰκ, ὁ Ἰακώβ καὶ οἱ δώδεκα υἱοὶ τοῦ Ἰακώβ. Ρουβὴμ, Συμεὼν, Λεβὶ, Ἰούδας, Ἰσάχαρ, . . .

Ὁ Γιάννης ἀφηρημένος κάνει νὰ περάσῃ ἀλλὰ αὐτοὶ μετὰ μιὰ κυκλωτικὴ κίνησι τοῦ κόβουν τὸ δρόμο καὶ ἀρχίζουν νὰ φωνάζουν ὅλοι μαζί. Ἐνόσω μιλοῦν ἡ μορφή τοῦ Γιάννη φωτίζεται ἀπὸ ἓνα μακιαβελικὸ μείδιμα.

Ὁ Γιάννης. Ἐ ! σιωπὴ. Τὶ φωνάζετε ἔτσι ; Ντροπὴ. Θὰ πῶ νὰ σᾶς βγάλουν ἔξω. Σταθῆτε, ἓνας, ἓνας, (Σκέψη Ὁ Γιάννης διαλέγει τὸ θῦμα). Ἐλα δὴ Ἀβραάμ, ἔχεις τὸ δμολόγόν σου ; Θὰ πληρώσω.

Ὁ Ἀβραάμ (ὁ ὁποῖος ἂν ἔβλεπε τὸ Μεσοῖα νάρχεται ἐκείνην τὴν ὥρα δὲ θὰ τοῦ φαίνονταν τόσο περίεργο) θὰ. . . θὰ. . . πληρώσης ; ...

Ὁ Γιάννης. Βέβαια θὰ πληρώσω. Ὁχι ὅλα ὅμως. Μισὴ λίρα. Κι' ἔτσι ταχτικὰ πειὰ ἀπὸ λίγα λίγα. . .

Ὁ Ἀβραάμ (Εἰς τοὺς οὐρανοὺς). Βέβαια καλὸ καὶ σ' ἐσένα πειὸ εὐκόλο καὶ σ' ἐμένα. Γιατὶ ἅμα ἓνα χρεώστης. . .

Ὁ Γιάννης (Ἀνυπόμονα). Καλὰ τελείωνε. Ἄφησε τὸ δμολόγο

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ

— Δὲ ξέρεις ; Τὸ λεύκωμα « Χρη-
στὸς ἀνέστη » ποῦ κυκλοφόρησε
τὸ Πάσχα εἶνε περυνό. Φτεινὸ
εἶνε μόνο τὸ ξώφυλό του.

Τὸ νόστιμο ὁμως εἶνε ποῦ τὴ
σελίδα ποῦ ἔγραφε τὴν περυνή
χρονολογία τὴν ἀφήσανε, χωρὶς
νὰ τὸ πάρουν εἶδῃσι.....

— Βρὲ, τοὺς ἀσυνειδήτους ! !

ΑΠὸ Τὸ ΘΕΑΤΡΟΝ

© ΚΩΜΙΚΟΣ κ. Τ. ΛΕΠΕΝΙΩΤΗΣ

ΑΠὸ ΤΟΥΣ ΑΡΙΣΤΟΥΣ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΣ ΜΑΣ

Ὁ κ. Δημ. Μείμαρίδης

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΑ ΑΝΑΠΟΔΑ

Νὰ λέγεσαι Μαγειρόπουλος καὶ νὰ
νιρέπεσαι νὰ τὰ ψῆγῃς.

Νὰ λέγεσαι Παράσχος καὶ νὰ εἶσαι
μπαρμπέρης.

Νὰ λέγεσαι Σαμπανίδης καὶ νὰ μὴ
ξέρῃς οὔτε τι χρῶμα ἔχει ἡ σαμπάνια.

δὲν ἔχω καιρὸ νὰ γράψω τώρα. (Βάζοντας τὸ χέρι στὴν ἄδεια τσέπη).
Δώσε με μισὴ λίρα.

Ὁ Ἄβραάμ. Τουλάχιστον δώσε δλόκληρο τὸ λίρα. Τόσον καιρὸ
περιμέναμε.

Ὁ Γιάννης. Θὰ πληρώσω κι' ἄλλους. Ἄν θέλῃς μισὴ καλὰ, ἄλ-
λιῶς φεῦγα.

Ὁ Ἄβραάμ βγάζει μὲ στεναγμὸ μισὴ λίρα, τὴν ὁποία πέρνει βια-
στικὰ ὁ Γιάννης, τὴν τσεπώνει καὶ πάει κατὰ τὸ δωμάτιο τῶν χαμά-
ληδων.

Ὁ Ἄβραάμ (ἀνήσυχος). Ποῦ πᾶς ;

Ὁ Γιάννης. Νὰ φέρω τὴ λίρα σου. (Ἀνοίγοντας τὴν πόρτα). Τζο-
βάνι. Πέταξέ τους αὐτοὺς ὅλους ἔξω. Φω-
νάζουνε καὶ θυμώνει ὁ διευθυντής.

Ὁ Τζοβάνης προχωρεῖ ἀπειλητικός.
Ὁ Γιάννης κλείνει τ' αὐτιά του γιὰ νὰ
μὴν ἀκούσῃ τῆς φοβερῆς φωνῆς ποῦ θὰ
βγάλουν οἱ ἔβραῖοι. Κι' ἐν τούτοις, οἱ
ἔβραῖοι δὲ φωνάζουν. Φεύγουνε γελώντας
καὶ κοροϊδεύοντας. Μόνον ὁ Ἄβραάμ φω-
νάζει ἀπελπισμένος προσπαθώντας νὰ ση-
κωθῇ πάνω ἀπ' τὸν ὄμο τοῦ Τζοβάνη,
ποῦ τὸν σκουντᾷει. — Τουλάχιστο τὸ μι-
σό μου τὸ λίρα, τὸ μισό μου τὸ λίρα.

Ὁ Γιάννης. Τὸ ἄλλο Σάββατο, τὸ
ἄλλο Σάββατο.

Σὲ δέκα δευτερόλεπτα ἡ αὐτὴ εἶναι
ἄδεια. Ὁ Γιάννης δίνει ἕνα τσιγάρο τὸν
Τζοβάνη ποῦ τοῦ λέει « Εὐχαριστῶ », καί
πάει νὰ βρῇ τὴν Κατινίτσα νὰ πᾶνε στὸ
Σκαῖτιγκ.

Ὁ ὁδοντοῖατρος
κ. Νικ. Διάσης.

ΣΤΟ ΜΠΑΡ

— Πίνε, εξακολούθησε ο φίλος μου ο ήθικολόγος. Ένώ όμως σὺ, πρὸ τοῦ αἰσχροῦ τούτου ποτηρίου, λησμονεῖς τὸν ἀνθρωπισμὸν σου, ἔξω εἰς τὴν θύραν σὲ περιμένει ὁ ἀλκοολισμὸς μὲ τὰς φοβερὰς του, τόσον διὰ σὲ, ὅσον καὶ διὰ τὴν οἰκογένειάν σου, συνεπείας. Σὲ περιμένει ἡ δηλητηρίασις τοῦ αἵματος, ὁ καρκίνος, ἡ φθίσις τοῦ λάρυγγος, καὶ φοβερὰ, ἀπαισία ἢ φθίσις τῆς σπονδυλικῆς στήλης, πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ κραῖσις σου μοιραίως σὲ φέρει

Κρῦος ἰδρῶτας μὲ περέχυσε. Σηκώθηκα καὶ τρικλίζοντας πῆγα νὰ φύγω.

Στὴν πόρτα σταμάτησα... Ἐκεῖ... ἐκεῖ ἔξω μ' ἐπερίμεναν... τ' ἄδεια μάτια τους θὰ φωσφόριζαν στὸ σκοτάδι... Μοῦ φαινότανε σὰν ἀράχνες, σὰν πελώριες ἀράχνες, γιὰ τῆς ὁποῖες θὰ ἤμουν ἓνα ἔριμο κουνουπί. Καὶ μὲ περίμεναν... Τὸ εἶπ' ὁ φίλος μου ὁ ήθικολόγος. Πῶς θὰ περνοῦσα ;

Ἔπειτα σκέφθηκα.

— Τὶ θές, τί γυρεύεις, εἶπα. Ὅποιος φυλάει τὰ ροῦχα του ἔχει τὰ μισά. Μιὰ καὶ περιμένουν στὴν πόρτα, ἐδῶ πάντα πειὸ ἀσφαλισμένους εἶμαι. Δὲ βγαίνω καθόλου κι' ἄς πάνε νὰ μὲ περιμένουνε.

Καὶ ξαναγύρισα στὸ τραπέζι μου.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΥΣΚΕΜΑΣ

ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΜΑΣ

Ὁ κ. Δεχ Θεοδωρίδης

ΧΙΟΝΙΕΣ

Ἡ ΚΥΡΙΑ — Δὲν μπορῶ κόρη μου νὰ σὲ κρατήσω χωρὶς νὰ ξέρω γιὰτὶ ἐφυγες ἀπ' τοὺς πρώτους σου κυρίου.

Ἡ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ — Μὰ μήπως ἐγὼ γυρεύω νὰ μάθω, κυρία μου, γιὰτὶ σὰς ἀψήνε ἢ ἄλλη δοῦλα ποῦ εἶχατε ;

Ὁ σύζυγος — Οὐφ, τί ζέστη σήμερα ! Δὲν μπορῶ νὰ ἀρθρώσω λέξι !

Ἡ σύζυγος — Τότε στάσου νὰ σοῦ δείξω μιὰ στιγμὴ τὸ λογαριασμὸ τῆς μοδίστρας μου.

ΧΙΟΝΙΕΣ

Στὸ τηλέφωνο :

— Τὸν ἄνδρα μου παρακαλῶ, θέλω νὰ μιλήσω μὲ τὸν ἄνδρα μου.

Ἄπο τὸ Κέντρον — Τὸν ἀριθμὸν του κυρία.

— Θεέ μου ! Τὸν τέταρτο, τὸν τέταρτο !

★

ΤΑΜΙΑΣ — Γιὰ νὰ σὰς ἐξαργυρώσω αὐτὸ τὸ τόκε πρέπει νὰ ἔχετε κάτι ποῦ πιστοποιεῖ τὴν ταυτότητά σας.

Δὲν ἔχετε ἐδῶ κανένα φίλο ;

— Κανένα. Εἶμαι εἰσπράκτωρ τῶν φθῶρων.

Ο ΚΑΠΟΥΚΕΧΑΓΙΑΣ, ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩΝ

Οικιάδη ἐφέντης

ΛΟΓΙΚΗ!

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ο ΙΑΤΡΟΣ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΤΩΝ ΒΘΝΙΚΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

ΔΕΧΕΤΑΙ :

Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν 2—5 μ. μ. εἰς τὸ Φαρμακεῖον Νικοπούδη, Γαλατᾶ, Γενῆ-Γιόλ, ἀρ. 11, (δίπλα στὸ Co-operative), καὶ 5-7 μ. μ. ἐν τῇ κατοικίᾳ του, Βέηογλου Rue Rodolphe ἀρ. 23, Appart. ἀρ. 1.

— Τὶ λίγοι ποῦ πανδρεύονται φέτος καὶ πρὸ πάντων ἄνδρες !

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

Γιατί νὰ λέμε :

Πιάνο	καὶ ὄχι	Ἄφίνο ;
Μετοχή	" "	Μετοβῆτα ;
Ταχίνι	" "	Βραδύνι ;
Ἰατρὸς	" "	Ἰαπίνης ;
Σελήνη	" "	Σεδένη ;
Ἀποχή	" "	Ἀποναί ;
Βάζο	" "	Βγάζο ;
Ἰσπανία	" "	Εἰς χαρτία ;
Μεγάλα πνεύματα	" "	Μὲ καφὲ πνεύματα ;
Σύκο	" "	Κάτσε ;
Αὐγοτάραχο	" "	Αὐγοησυχία ;
Περὶ λύχνων ἀφὰς	" "	Περὶ λύχνων νὰ πιῆς ;
Καὶ τέλος γιατίι τὸ θηλυκὸν τοῦ ἀοιδὸς δὲν εἶνε ἀηδία ;		

“ ΜΟΥΣΙΚΗ ”

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ἐκδιδόμενον ὑπὸ Γ. Δ. ΠΑΧΤΙΚΟΥ

Ἔτησίαν συνδρομὴ προπληρωτέα : ἐκτὸς μὲν τῆς
Τουρκίας 15 φράγκα χρυσᾶ, ἐντὸς δὲ γρ. 60.

Διεύθυνσις τοῦ Περιδικιοῦ : Γ. Δ. ΠΑΧΤΙΚΟΝ
Πέραν, Ταξείμιον, ὁδὸς Ἀχίρ, ἀριθ. 41

ΕΜΒΡΙΘΕΙΣ ΜΕΛΕΤΑΙ

(ΜΑΘΗΜΑ ΙΒ΄.)

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΥΠΟ ΕΠΙΣΤΙΜΟΝΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

Γνωστὸν πᾶσι τοῖς ἀσχολουμένοις περὶ τὰ ἐπιστημονικὰ καὶ μουσικὰ ζητήματα πόσον δυσχερὴς ὑπάρχει ἢ μετὰ τῆς δεούσης ἀκριβείας ἢ μεταφορὰ ἰδεῶν τε καὶ πραγμάτων εἰς βαθμὸν τινὰ τελειότητος. Μία σπουδαία ἔλλειψις εἶνε καὶ εἰς τινὰ βαθμὸν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἀνελθοῦσα ἢ σημασία τὴν ὁποίαν ἐνομίσαμεν πρέπον νὰ πραγματοποιηθῶμεν.

Ἡ μουσικὴ πρὸς τὴν ἀκριβεστέραν τῆς ὀνοματολογίας ἔρευναν οὐδόλως τυγχάνει σκόπελος, ἀπ' ἐναντίας πρόκειται μάλιστα, πλὴν μικρῶν ἐξαιρέσεων, εἰς ἀντιληπτὴν γλῶσσαν τὴν αἴσθησιν σύντονον ὁ καθεὶς νὰ ἀντιληφθῇ. Ὁ Chopin, ὁ Mozart καὶ αὐτὸς ὁ Mendelssohn μνημονεύουν ὅτι τὴν ἰδέαν ἐκάστου τόνου ἐκμαθεῖν, πᾶσα πρόοδος καὶ ἀνάπτυξις τῆς μουσικῆς ἐπὶ ἐπιστημονικοῦ λειμῶνος ἀρπαγέντος, οὐδέποτε ἄριστα φέρει βαθεῖαν ἀντίληψιν.

Ἄλλὰ ὁμολογητέον παρῴρησία, ὅτι οὐδὲν εἰς τὰς πρακτικὰς ἐπιστήμας γενόμενον καὶ ἢ τοῦ δαιμονίου Beethoven μέθοδος εἶνε ἔργον κατ' ἐξοχὴν ἐνούνοπτον καὶ σαφές.

Ἔσχομεν ὡς βάσιν δύο τῶν δοκιμοτέρων ἐν Γερμανίᾳ συγγραμμάτων καὶ φρονοῦμεν ὅτι ἡ μεγάλη σπάνις τῶν πάντων δὲν ἀπεθάρρυσεν οὔτε ἀνεκούφισε τὴν ἐπιστήμη.

Ἄνοσγκαιότατον κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἡμετέρων δυνάμεων εἶνε ἡ

ἀκρίβεια συντεταγμένη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτάτων θεωριῶν τῆς φυσικομαθηματικῆς ἐπιστήμης, πολὺς ἔτι θέλει παρέλθει χρόνος καὶ ἡ μουσικὴ ἐπὶ ὑλικῶν μέσων θὰ ταλαντεύεται. Οἱ δὲ εἰς φαντασίαν ἄγοντες διαφωνίαν πολλῶν ἀνδρῶν θέλουν φέρεи μορφὴν καὶ σχηματισμὸν τοιοῦτον ὥστε νὰ μὴ ταράξη τὴν ἐκ τῆς μεταβολῆς σύγχυσιν. Ἐνθα ἦτο δυνατὸν τῷ βουλομένῳ καίπερ δ' ἐν τοιαύτῃ ὄντες ἀπορία, νὰ παρῆσιν αὐτοῖς τὴν ἐπιστημονικὴν συνδρομὴν. Ἐνθεν δὲ φοβούμενοι τὴν κοινῶς παραδεδεγμένα πολλῶν κακοζήλων μουσικῶν μεταβολὴν, ἀναγκαζόμεθα καὶ παρὰ τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνας νὰ θεωρήσωμεν τὸ ζήτημα ὡς λελημένον, τὸ δὲ ἐπιστημονικὸν πόνημα τὸ ὁποῖον ἐσυντάξαμεν πρὸς χρῆσιν τῶν εἰδικῶν, καθαρὰ ἐκθέτει τὸ λίαν σπουδαῖον ζήτημα τῆς ἐπιστημονικῆς μουσικῆς.

Ἰσοσκελῆς.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥΣ ΚΥΚΛΟΥΣ

(?)

ΓΚΑΦΕΣ

- ὦ, δεσποινίς, εἶσθε ἀληθινὴ θάλασσα.
- Γιατί;
- Γιατὶ μὲ τῆς τρικυμίας τῶν ματιῶν σας μὲ ζαλίζετε ὅπως μὲ ζαλίζει καὶ ἡ θάλασσα καὶ μὲ κάμει ἄνω-κάτω.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ROMAN

Μπέηογλου, Γαλατᾶ-Σερᾶί, παραπλευρῶς τοῦ Ὁθωμ. Ταχυδρομείου Ἄρ. 204.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ κ. Στέφ. Στάγγαλης

Διευθυντὴς τῆς Μανδολινάτας Φαναρίου

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

- Ἀγαπῆτέ μου θεῖε, τί δῶρο θέλετε νὰ σᾶς κάμω γιὰ τὴν πρωτοχρονιά;
- Τὸ ἐξῆς. Νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι δὲν θὰ μοῦ ζητήσης ποτὲ πειὰ τίποτε.

Διέξοδος.

- Καὶ πόσον ἐτῶν εἶσθε, κυρία μου;
- Δὲν τὸ λέγω ποτὲ γιατί κανεὶς δὲν θέλει νὰ μὲ πιστέψῃ.

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

- Μὰ Θανασιό, μάλλιασε πειὰ ἡ γλῶσσα μου νὰ σοῦ λέγω ὅτι δὲν πρέπει νὰ πίνης.
- Ρε... ἀφοῦ ἡ γλῶσσα σου γέννηκε μαλλιάρη πῶς θέλεις νὰ σὲ καταλάβω;

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

Όταν τ' αστέρια τ' ούρανοῦ τὴν νύκτα ἀντικρούσω
Καὶ κόσμος ἄλλος φαντασθῶ πῶς εἶνε τὸ καθένα,
Μοῦ ἔρχεται ξεσκεπάσιος εὐθύς νὰ γονατίσω
Καὶ μὲ εὐλάβεια πολλή, μὲ χέρια σηκομένα :
— Θεέ, νὰ πῶ, δὲν εἶσαι Σὺ μόνο δικαιοκροίτης.
Εἶσαι κι' ἀπ' ὅλους μας ἐδῶ ὁ πειὸ κοσμοπολίτης.

★

Μὰ ὅταν θέλω νὰ βρεθῶ σ' ἐκεῖνο' κεῖ τ' ἀστέρι
Καὶ βροίσκ' ὅτι εἶν' ἀδύνατό, μὲ πιάνει ἀγωνία,
Βάζω λοιπὸν σιὸ κούτελο εὐθύς τὸ ἓνα χέρι
Δέγοντας : — Δὲν ἔχουνε κι' αὐτὰ συγκοινωνία.....
Καὶ ἄλλη σκέψις μοῦρχεται, ἐνῶ αὐτὴ μ' ἀφίνει,
Πῶς ὁ Θεὸς κατάγεται ἀπὸ τὴ Ρωμησοῦνη.

Δ. Κ.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ἡ κυρία. — Εἶνε ἐδῶ ὁ κύριος ;
Ἡ Υπηρέτης. — Μάλιστα ἐργάζεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην.
— Καλὰ, τότε πήγαινε νὰ τὸν ξυπνήσῃς — ἦρθε μιά βλίτσι.

Ο ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΛΥΚΕΙΟΥ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

κ. Ἄλ. Ζαμαρίας

(Γελοιογραφία κ. ΝΙΚ. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ)

Μεταξὺ ρομαντικῆς καὶ χρεοκοπημένου :

- Γιατὶ εἶσθε πάντοτε μελαγχολικὴ, λυπημένη ;
- Ἀνδίασα τὸν κόσμον, ἀφοῦ ἐδοκίμασα ὅλας τὰς ἀθλιότητας !
- Ὅλας ! Καὶ τὰ χρέη, δεσποινίς ;

Ἐκεῖνη. — Ἐδῶ, σ' αὐτὴν τὴν θέσιν μου ἔδωσα τὸ πρῶτο φιλι κ' ἐγὼ τότε σοῦ ἔδωσα ἓνα μπάτσο.

Ἐκεῖνος. — Ναι, θυμοῦμαι καὶ καλλίτερα θὰ ἦταν νὰ κατήγγελλεν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο στὴν ἀστυνομία, παρὰ ποῦ παντρευθήκαμε.

ΛΠΘ ΤΘΥΣ ΤΥΠΘΥΣ

≡ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΗΛΩΣΙΣ ≡

Ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀποκτήσῃ τὸ πρωτότυπον τῆς γελοιογραφίας του χρωματισμένο, εἰς μέγαλο σχῆμα καὶ μὲ ὄρους ἐπωφελεῖς, ἄς ἀποταθῇ εἰς τὸν γελοιογράφον κ. Σοφ' Ἀντωνιάδην.

Εὐχαριστως θὰ διεξήγον ἀλληλογραφίαν μετ' ἀνεπιτυγμένης Κυρίας ἢ δεσποινίδος ἐπὶ οἰουδήποτε ζητήματος ὑπὸ ψευδώνυμον ἢ μὴ — Διεύθυνσις Παῦλος Φωκᾶς Poste Restante-Galata.

Ἡ κ. ΤΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

1.

Ἡ ΠΙΠΙΤΣΑ στήν φίλην της **ΜΑΡΙΚΑ** :

Ἀγαπημένη μου Μαρίκα,

Πρὸ δύο ἡμερῶν ἔλαβα τὴν κάρτα σου. Μοῦ γράφεις τὶ γίνουμαι.
Ἄχ! τὶ νὰ γεύω φιλιότη μου; ... Δὲν εἶμαι καλὰ ἔχω μιὰ ἀρρώστια
ποῦ μὲ κάμει νὰ πονῶ μὴ ἀρρώστια ποῦ μὲ κάμει νὰ ὑποφέρω!

Ἄ γ α π ῶ! Ἀγαπῶ μὲ τὰ φοβερότερα συμπτώματα: χλώμισμα,
ἀνασιναγμοὺς, ἀνορεξιές, νεῦρα κ. τ. λ.

Ναὶ ἀγαπῶ μὲ δύναμι, μὲ πάθος!

Μὰ εἶνε τόσον εὐμορφος Μαρίκα μου! Κάθεται ἀντίκρου μας. Εἶνε
εἴκοσι χρονῶν ἀπάνω-κάτω, μελαχροινὸς μὲ γαλανοκαστανὰ μάτια καὶ
πολλὰ μαλλιά χωρισμένα στὴ μέση.

Παίζει καὶ βιολί! ... Ἄ, εἶναι ἀπόλαυσις νὰ τὸν ἀκούῃ κανεὶς Μέ-
σα στῆς νότιες ποῦ σκορπᾷ τὸ οὐράνιο παίξιμό του διακρίνει κανεὶς ὅλον
τὸν πόνο τῆς ἀγγελικῆς τῆς ὑπέροκτου ψυχῆς του!

Τὸν λένε Ἀνδροῖκο...

Δὲν εἶνε ὠραῖο τὸ ὄνομα; Ναὶ, αὐτὸ δὲν μοιαζει ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα
ὀνόματα Ἴσως οὐ δὲν τὸ καταλαβαίνεις. Ρῶτα ὅμως κ' ἐμένα;

Τὸν ὄνειροπολῶ, Μαρίκα μου, κάθε λίγο· πότε σὰν ἄγγελο πότε
σὰν ἥρωα τῶν μυθιστορημάτων καὶ πότε σὰν ἓνα Ἐρνάνη, τὴν δὲ νύχτα
τὸν βλέπω τοῦλάχιστον δέκα φορὲς στὸν ὕπνο μου....

Ἄλλὰ καταλαβαίνω ποῦ σ' ἐκούρασα μὲ τὴ λογοδιάραιά μου γι' αὐτὸ

τελειώνω τὸ γράμμα μου χωρὶς νὰ τὸ ξαναδιαβάσω μάλιστα, γιατί τοιάθω
πῶς σὰν ξαναδῶ τῆς τρέλλες ποῦ ἔγραφα θὰ τὸ ρίξω στὴ σύμπα νὰ καῖ.

Μὲ πολλὰ γλυκὰ φιλιὰ

ΠΙΠΙΤΣΑ

2.

Ὁ ΑΝΔΡΙΚΟΣ στὸν ἑξαδελφό του **ΝΙΚΟ**.

Ἄπ' τὴν Πόλι στὴ Βιέννη.

Γειάσου Νίκο μου. Τὸ γράμμα σου ποῦ μὲ ἀνήγγηλε τὴν ἄφηξίν
σου στὴ Βιέννη, τὸ ἔλαβα. Ἄχ! τὶ ζωὴ θὰ τραβᾷ ἐκεῖ στὴν πόλι τῆς
τρέλλας! Θέατρα, cafés-concerts, μπάλοι, musik-halles, πεταχτὲς ἐπι-
θεωρήσεις μὲ τσουχτερὰ νούμερα καὶ
ὅλα αὐτὰ μὲ Βιεννέζικα μπιζουδάκια!

Ἐδῶ, φίλε μου, ὅπως τᾶφισες,
ἴδια κ' ἀπαράλλαχτα.

Τῆς περασμένες ὁ Διλιῖκος μὲ πρε-
ζαντάρισε στὴ Lisette, ἓνα ἀληθινὸ
morceau choisi, ποῦ ἀγαπᾷ τρελλὰ
τὴν ἐλαφρὰ μουσικὴ, σὰν ἐλαφρὸν ὑπο-
κείμενον ποῦ εἶνε.

ΟΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΙ ΜΑΣ

Ὁ κ. PIERRE RUBBERS φέ-
ρει εἰς γνῶσιν τοῦ ἀξιοτίμου κοινοῦ ὅτι
ἀναλαμβάνει μεταφράσεις εἰς ὅλας τὰς
γλῶσσας καὶ ἐργασίας διὰ γραφομηχα-
νῆς.

Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ

Μπέηογλου, ὁδὸς Λινάρδη ἀρ. 27.

Ὁ κ. ΦΩΚΙΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Κάθε Τρίτη λοιπόν και Σάββατο πηγαίνω τὴν pension της ὅπου ανταμώνω και μιὰ Πολωνέζα ποῦ παίζει πιάνο και τραγουδεῖ κ' ἔτσι πε-
ρονᾶ ἢ ὦρα. Ἀκολουθοῦν ἐννοεῖς και ἄλλες rejouissances ὄχι πειὰ σὶ το
salon ἀλλὰ σὶ το seragé....

Προχθὲς δὰ βροῦκα σὶ το Σκέιν τὴ Gratsiella σὶ τὴν Ἰταλίδα ποῦ πα-
τινάριζε μὲ τὸν Robini τὸν Ἰταλιάνο. Μόλις λοιπόν μὲ βλέπει γάσου και
τὸν ἀφίνει σὶ τὰ κρῦα κ' ἔρχεται και πιάνει ἐμένα.

Ὁ Robini κόκκαλο, mon cher, ἀφορίζε σὰν τὴ σαμπονὰν ποῦ μὲ
κάμει ὁ μπαρμπέρης.

Αὐτὴ μάλιστα μ' ἔδωσε και rendez-vous γιὰ αὔριο, ἀλλὰ δυστυχῶς
ἔινχε γάχω μὲ μιὰ ἄλλη ποῦ γνώρισα σὲ μιὰ soirée κ' ἔτσι δὲν θὰ πάγω.

Ἄ δὰ πιόσιτκα μὲ τῆς ἐλαφρὲς κατακτῆσεις και ξέχασα τῆς σο-
βαρῆς.

Ἐῖνε γειτόνισά μου. Κάθεται ἀντίκρου μας και τὴ βλέπω σὶ το παρά-
θυρο κάθε λίγο ὅταν βροῖσκωμαι σὶ το σπῆτι.

Δὲν εἶναι ἄσχημο κορίτσι ἀλλὰ ἀδελφὲ πολὺ ρομαντικὴ ὅλο ρεμβα-
σμὸς, ἄχ!, βάχ! και τὰ ρέστα.

Εἶμαι βέβαιος ποῦ ἂν τὴν ρωτήσης μὲ τὶ φιλοῦνε θὰ σοῦ πῆ μὲ τὴ
...μύτη. Φαντάσου λοιπόν.

Οὔφ! τί γὰ σοῦ πῶ Νίκο μου αὐτὰ τὰ animaux domestiques δὲν
μποροῦν γάχουν τὴ χάρι, τὸν ἀέρα ἐκεῖνον ποῦ σ' ἔχουν ἢ ἄλλες τοῦ tro-
toir και τοῦ café-concert τί λὲς δὲν εἶσαι τῆς γνώμης μου;

Μὲ φιλιὰ
ΑΝΔΡΙΚΟΣ

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

MAX

ΤΟ ΦΩΤΟΤΣΙΓΓΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γ. ΓΛΥΚΕΑ ΚΑΙ ΥΙΩΝ

ἀναλαμβάνει μὲ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ
τὴν διεκπερέωσιν φωτοτυπιῶν, χαλκογραφιῶν
στερεοτυπιῶν κτλ.

Ἔργασια ἄμεμπτος, ὅροι πλέον ἢ ἐπωφελεῖς.

Ὁδὸς Υ. Πύλης, Ὁρχὰν βέη χὰν, ἀρ. 40, Σταμποῦλ.

ΣΗΜ. — Ἡ τσιγγογράφησις τῶν ἐν τῷ παρόντι βιβλίῳ
εἰκόνων ὀφείλεται εἰς τὸ ὄς Ἴνω Φωτοτσιγγογραφεῖον.

ΜΕΓΑΣ ΟΙΚΟΣ
ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΤΙΚΩΤΕΡΟΣ
ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ

Πωλοῦνται πραγματικῶς εὐθυσὸν

ΤΕΛΕΙΑΙ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΙ ΔΙ'ΑΝΔΡΑΣ
ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΘ'ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

Τιμᾶται Γρ 3.